

Morderen og Sædelighedsforbryderen Peter Kürten.¹⁾

Af Rigsadvokat Aug. Goll.

I

Den 22. April d. A. fældede Landsretten i Düsseldorf Dødsdommen over Morderen og Sædelighedsforbryderen Peter Kürten. Om Dommen vil blive fuldbyrdet, vides endnu i dette Øjeblik (d. 30. Maj) ikke²⁾. Den offentlige Mening krævede det med Voldsomhed, da Dommen faldt — efterhaanden synes den, som det i Reglen gaar, mere afkølet, og flere og flere Røster hæver sig derimod under Henvisning til, dels at Kürten, trods Lægeerklæringernes Vota i modsat Retning, er og maa være abnorm, dels at de generalpræventive Hensyn i et Særtilfælde som dette, hvor Forbrydelsen i hvert Fald ikke er baaret af normale Motiver, men maa betragtes som Udspring af en ganske individuelt præget Perversitet, ikke med samme Styrke gør sig gældende, som hvor det gælder Rovmord, Hævnmord o. l.

Regeringens Stilling til Spørgsmaalet kendes ikke. Det Parti, den tilhører, er principielt en Modstander af Dødsstraffen, og i Forhandlingerne med Østrig om en ny, fælles Straffelov for begge Lande siges Preussen at have bundet sig til, uanset om Dødsstraffen af politiske Grunde i Rigsdagen ikke lader sig slette i det tyske Forslag, ikke at lade den komme til Fuldbyrdelse. Østrig har som bekendt forlængst strøget denne Straf af sin Straffelov og ønsker, at Tyskland

---

¹⁾ Afsnittene II og V samt delvis I og VI har været trykt som Kroniker i Politiken for d. 5.—7. Maj d. A.

²⁾ Se nu herom nedenfor S. 313.

skal gøre det samme. Ikke desto mindre fremkom kort efter Dommen halvofficiøse Meddelelser i Pressen, gaaende ud paa, at Regeringen i dette Tilfælde kunde tænke sig at lade Principerne sove. Senere har man intet erfaret om den Holdning, Regeringen agter at indtage. Den lange Ventetid kan maaske tages som Bevis for, at den møder store Vanskeligheder over for saavel den positive som den negative Besvarelse af Spørgsmaalet.

Da jeg havde Lejlighed til at overvære Domsforhandlingen over Kürten fra Begyndelsen til Enden, og — takket være Retsformandens Elskværdighed — fik anvist Plads Ansigt til Ansigt med Forbryderen i faa Meters Afstand, tør jeg hævde at have haft Lejlighed til at studere hans ydre Person bedre end nogen anden udenfor selve Rettens Personale, ligesom intet Ord af hans lange Udviklinger om, hvad der før, under og efter Forbrydelsernes Begaelse foregik i hans Indre, kunde undslippe mig. Forinden jeg gaar over til at gøre Rede for Kürtens Generalia, hans Forbrydelser, Bevæggrundene til dem m. v., skal jeg derfor kort gøre Rede for det personlige Indtryk, denne enestaaende Storforbryder som Menneske gjorde paa mig.

Da Peter Kürten første Gang førtes ind i Retssalen til Beskuelse af Verdenspressen, talrige Fagmænd og tætfyldte Tilhørrækker, herskede der Dødsstilhed. Saaledes saa han altsaa ud, denne Massemorder, denne Vampyr, der fandt sin Glæde i at se, høre, føle, *drikke* Blod, Kvinders, Børns, Mænds, Dyrs, og for at tilfredsstille denne Glæde ikke veg tilbage for nogen Rædsel! Denne lille, velnærede, velklædte, velfriserede Skikkelse, ved første Øjekast ikke forskellig fra Hundreder af andre — var det dette Uhyre? Var det det hele?

Under Forhandlingerne, hvor Kürten atter og atter havde Ordet, veg Skuffelsen for Forundring. Med dæmpet Røst, i et ulasteligt Sprog, paa en beskeden, troværdig Maade førte han sin Sag — aldrig søgte han at besmykke sine Gerninger, endsige knibe uden om dem, ofte anstrengte han sig øjensynligt med næsten endnu større Iver end Lægerne

og Juristerne omkring ham for at finde det rette Udtryk for, hvad der havde bevæget ham, ligget bagved, var foregaaet i ham. Det var dette, der i endnu højere Grad end hans skarpe Erindring om alle Detaljer virkede imponerende: hvilket Overblik, hvilken Evne til Selviagttagelse, Selvudredning, Selvforstaaelse! Sikkert enestaaende i hele Kriminalvidenskaben, lige saavel som den Intelligens, der aabenbarede sig deri, ikke mindre end den Sikkerhed, hvormed han var i Stand til netop i det rette psykologiske Øjeblik at stoppe op og udbryde: »Ja, nu er vi ved Yderpunktet, nu *kan* jeg ikke sige mere om, hvad der foregik i mit Indre«. »Luk min Hjerne op og studer Hjernevindingerne derinde, saa maaske De bliver klogere paa det« — saaledes afviste han gentagne Gange ikke uden Malice de hidsigt inkvirerende Sagkyndige.

Man skulde tro, at en saadan Intelligensudfoldelse maatte være egnet til at skabe en vis Sympati omkring ham. Men ganske det modsatte var Tilfældet. Et saa himmelraabende Misbrug af slige Evner føltes ligefrem som en Afskyelighed. Og Kürtens øjensynlige Selvglæde, hans Selvfølelse, lagt for Dagen i hans Minespil, der atter og atter udtrykte: Er jeg ikke noget enestaaende? Har nogen truffet min Mage? — parret med den kyniske Ro, hvormed han omtalte og beskrev sine Forbrydelser, og den slet skjulte *dédain*, han aabenbart nærrede for sine Dommere og hele det ydre Apparat, der omgav ham, alt dette skabte hos Tilhørerne en Følelse af Antipati, ja ligefrem Hadefuldhed, som jeg for mit Vedkommende aldrig mindes at have følt over for nogen anden Forbryder.

Maaske hidrog hertil i nogen Grad Kürtens *Øjne*. I og for sig var de ikke særlig paafaldende, disse Øjne, smaa, vandblaa, lidt udflydende, ikke sjældent — som naar Talen faldt paa hans Hustru — fyldt med Taarer, ofte — særlig naar Politiet skildrede sine Maaneder igennem fortsatte Bestræbelser for at opspore og fange ham — spottende sammentrukne eller godmodigt smilende. Men af og til, ganske

pludseligt og ofte kun i et Sekund eller en Brokdel af et Sekund, var det, *som om man ikke mere saa dem*: de gik i ét med Ansigtifarven, for i næste Sekund at tegne sig som to Blodklatter i det hvide Fjæs. I slige Øjeblikke lignede Kürten et vildt Dyr, der lugter Blod. Nogen bestemt Lov for dette ejendommelige Fænomens Indtræden kunde jeg ikke konstatere; særlig syntes det ikke at have nogen direkte Forbindelse med hans Forbrydelser, hverken naar han selv eller andre beskrev dem. Nærmest, tror jeg, at det traadte frem ved Lejligheder, hvor Kürten mindedes sit Livs Ydmygelser og Krænkelser. Men sikkert har det været netop disse Øjne, saa mange af hans Ofre, der slap godt fra hans Angreb, har set ind i, naar de med alle Tegn paa Gru for Retten beskrev det Indtryk, han havde gjort i Gerningsøjeblikket, og udraable: Han saa ud som en Djævel — som selve den skinbarlige Satan!

Ogsaa Kürtens Mund var ejendommelig: farveløs, lang og lukket. Den talte sit stille Sprog om Grusomhed, Viljestyrke, Forhærdelse. Men iøvrigt var det ikke noget enkelt Træk — end ikke hans smaa, velformede hvide Hænder, der syntes saa forfærdelige, naar man tænkte paa, *hvad* han havde brugt dem til — ikke noget særegent i hans Holdning eller Optræden — det var hele hans Person, hvorfra der udgik Væmmelse og Rædsel. Var det virkelig et Menneske? Var det ikke et omskabt Rovdyr? Eller var det en Virkeliggørelse af det gamle Sagn om *Varulven*, der om Dagen var et Menneske, om Natten en fejj, luskende Ulv, der drikker Menneskeblod og æder Aadsler? Det var i hvert Fald Ordet »Varulv«, som blev siddende i mit Sind, da Processen var endt — med al dets Uhygge og Mystik.

Kürten lagde i sin Sluttale ikke Skjul paa, at han ventede sin Dødsdom og erklærede fast, at han var parat til at udstaa den. »Ikke en Trækning i mit Ansigt skal kunne spores, naar jeg staar under Guillotinen« — har han sagt til en af de Læger, der har haft ham til Observation. Og

sikkert er det, at dette lykkedes ham, da Dødsdommen blev oplæst for ham — men sin Ansigtsfarve mægtede han ikke at beherske: den var graa som en Skygge.

II

Kürten er født 26. Maj 1883 i Mülheim ved Rhinen som Nr. 3 af 13 Børn. Faderen var en dygtig Arbejder (Former), der aldrig har forsømt sit Hjem i materiel Hensende, men udpræget Dranker og en raa, brutal Person, stortalende og buldrende, hidsig, hensynsløs og onskabsfuld. I hans Slægt forekommer de samme Egenskaber opefter hos hans Fader, Onkler og Tanter, og til Siden hos hans Søkende, hvorefter et stort Antal er Drankere eller Forbrydere, nogle begge Dele i Føring. Derimod forekommer Sindssygdøm ikke i Familien. Ogsaa Faderen er straffet flere Gange, derunder for Blodskam med en af sine Døtre (1897). Af Peter Kürtens Brødre er tre straffet for Tyveri, og Faderens Egenskaber findes i udpræget Grad hos de fleste af Peters Søkende. Peter selv nyder derimod kun i meget ringe Grad Alkohol.

Moderen skildres af de fleste som en brav og stræbsom Kone, af enkelte som sjuksket og trættekær. Hendes Mand hævder, at hun hadede sine egne Børn, medens de var smaa og endog forsøgte at tage Livet af nogle af dem, deriblandt Peter, kort efter deres Fødsel. Sikkert er det dog, at hendes Slægt er uangribelig i psykisk Henseende, idet hverken Sindssygdøm, Drukkenskab eller Forbrydelse forekommer.

Kürtens Hjem var sørgeligt. Faderen pryglede ham i Tide og Ulide, særlig naar han var fuld, og Sønnen gik rundt i stadig Rædsel for denne Fader, der bl. a. for at kurere Sønnen for Mørkerædhed, hvorefter han led som Barn, navnlig efter at have set et Lig blive draget op af Floden, Nætter igennem spærrede han ham inde i en bælgmørk Kælder. Mest led Drengen ved at overvære de Mishandlinger, hvori

Faderen gjorde sig skyldig imod Moderen, ikke mindst om Natten, naar han under Slag og Trusler tvang Hustruen til Samleje — Scener, som Børnene i det lille Arbejderhjem, hvor alle sov i et Rum, ikke kunde undgaa at høre og se. Efter en saadan Nat løb han i 8—9 Aarsalderen hjemmefra og vagabonderede i 3 Uger rundt, sammen med de mest forkomne og ryggesløse Individuer, der bl. a. lærte ham alle Kønslivets Hemmeligheder at kende i deres hæsligste Former. I den Tid ernærede han sig af Ran og Rapseri, til han blev bragt hjem af Politiet og paa et hængende Haar var bleven anbragt paa en Opdragelsesanstalt.

Kürten anser sin Barndom for en væsentlig Aarsag til hans sørgelige Livsskæbne. »Aldrig har jeg haft en glad Dag, og med Bitterhed spurgte jeg mig selv, naar jeg saa andre Børn, glade og veltilfredse sammen med deres Forældre, hvorfor alene jeg skulde være saa jammerlig stillet. Konfirmationsdagen, som for andre Børn er et lyst og lykkeligt Minde for hele Livet, blev for mig en Rædselsdag: min Fader, der hadede Religion og Gejstlighed, rev i Beruselse mit Tøj, som en Præst havde foræret mig, af Kroppen paa mig og flaaede det i Stumper og Stykker. Mange andre raa og modbydelige Scener husker jeg, men aldrig et venligt eller opmuntrende Ord.«

I Kammeraternes Kreds var han som Søn af en Dranker og Krakiler overset og ringeagtet, og det blev naturligvis ikke bedre, da Faderen for Blodskam idømtes 5 Maaneders Fængsel. Drengen blev en ensom Særling, der søgte Selskab hos Dyrene, hvortil det hidrog, at en af hans Onkler, der ernærede sig som Hundefanger, stadig havde Hunde, som skulde dræbes, i sin Kælder. Her udviklede Peter sig til Dyrplager og Sodomist — Praktikker, han senere overførte til andre Dyr, han fik fat paa, og som han mishandlede med Slag og Knivstik. Snart gik han videre til at mishandle Dreng og Piger, han traf paa sin Vej: ødelægge deres Klæder, prikke dem med Knappenaale eller Lommeknive, kaste dem i Vandet — en Dreng druknede herved, og det

var denne Dreng, hvis Lig han senere saa blive trukket op af Floden. Og allerede i sit 16. Aar gjorde han sit første Forsøg paa af Sanselighed at tage Livet af en jævnaldrende Pige, som han kværkede saa længe, til han troede, hun var død, hvorpaa han forlod hende. — Han skildres af dem, der under hans Opvækst har kendt ham, som en i alle Maader slet Karakter: hidsig, hensynsløs og brutal, samtidig fejj og krybende, falsk og upaalidelig, lumsk og tyvagtig, altid parat til de mest ondartede og ondskafulde Skarnsstreger.

»Kürten var som Barn nøjagtig det samme, som han er bleven som voksen« — saaledes udtrykte under Domsforhandlingen et af Vidnerne, der kendte Kürten fra hans tidligste Tid, sin Opfattelse af ham.

Familien flyttede i 1896 til Düsseldorf, og her kom Peter efter Konfirmationen i Formerlære paa samme Fabrik som Faderen. Han led meget i sin Læretid under de voksne Arbejders Drillelyst og Grusomhed, bl. a. morede de sig med at nedgrave ham til Halsen i hedt Sand og derpaa gøre ham til Genstand for deres Haan og Mishandlinger.

Kun 16 Aar gammel bliver han straffet for første Gang (for Bedrageri, begaaet mod sine Arbejdsammerater), og saa følger fra 1899 til 1921 en Række til Dels meget langvarige Straffe, der kun i ganske kort Tid lader ham være paa fri Fod — Perioder, som han benytter til nye Forbrydelser, der indbringer ham nye Straffe. Der er blandt de Forbrydelser, han saaledes dømmes for, imidlertid ikke en eneste Sædelighedsforbrydelse; det var Tyverier, simple og grove, i Massevis, hvoraf han ernærede sig, og det er øjensynligt, at han har været overmaade langt nede i hele denne Tid. Med sin Familie brouillerer han fuldstændig, og i Straffeanstaltens Registre karakteriseres han som en for Forbedring uimodtagelig, trodsig og umedgørlig Fange, over for hvem selv de haardeste Diciplinærstraffe er virkningsløse.

Det var dog ikke saa, at han i denne Periode ikke havde begaaet Sædelighedsforbrydelser — tværtimod. Under

en Frihedsperiode fra April til Juli 1913 — umiddelbart efter at have udstaaet bl. a. en Straf af Tugthusarbejde i 7 Aar — begik han et grufuldt Lystmord paa en 9aarig Pige, som han under et Indbrud fandt sovende i hendes Seng (jfr. ndfr. III Nr. 1), og en Række Forsøg af lignende Art. Han slap imidlertid uopdaget herfra. Kort efter idømtes Kürten for nye Tyverier en Tugthusstraf, denne Gang paa 6 Aar, som senere forlængedes med en Tillægsstraf af 2 Aar og 3 Maaneder for tidligere begaaede, men ikke da opklarede Tyverier samt for Deltagelse i Mytteri i Straffeanstalten.

Under Udstaaelsen af disse Straffe synes der i Tiden efter 1916 efterhaanden at udvikle sig en ny Peter Kürten: i Straffeanstalten faar han nu Attest for høflig og tjenstvillig Optræden — han redder endog en Fængselsbetjent fra den visse Død under et Mytteri ved at bære ham bort fra Kampladsen og lukke ham inde i en Celle, hvor Fangerne ikke kan faa fat paa ham. Som Løn herfor faar han en Del af Straffeliden eftergivet og er den 7. April 1921 atter fri Mand.

Han bosætter sig nu i den lille By Altenburg, Sachsen, og her sker det tilsyneladende Under: Kürten bliver en flittig Arbejder, en god Borger, en hensynsfuld Ægteemand.

Det var ikke Erotik, der knyttede ham til den Kvinde, der blev hans Hustru og senere hans Angiver, thi paa dette Omraade synes der at have hersket stor Kølighed hos begge Ægtefæller¹⁾. Ej heller var det nogen social Op-højelse for Kürten at indtræde i dette Ægteskab: hans Hustru havde i Berlin levet som prostitueret Kvinde og var straffet med 5 Aars Strafarbejde for at have dræbt en utro Kæreste. Men det var denne Gerning og denne Straf, der imponerede Kürten og drog ham til hende, paa hvem Kürten

1) K. har aldrig udført sadistiske Handlinger overfor sin Hustru, med hvem han kun sjældent havde kønslig Omgang og kun efter Begæring fra hendes Side. Han havde kun kønslig Tilfredsstillelse af Samlejerne, naar han tog sin Fantasi til Hjælp og under coitus foregøglede sig Scener af blodigt og voldsomt Indhold.

egentlig virkede utiltalende, og som kun ved hans stadige Overhæng lod sig bevæge til Ægteskab. At Kürtens Fortid saa stærkt talte imod ham, vidste hverken hun eller andre i Altenburg — han udgav sig for en fra russisk Fangenskab hjemvendt Soldat.

Hvad der under Ægteskabet yderligere knyttede Kürten til hende, var hendes Ro og Taalmodighed, hendes Ordentlighed, Flid og Ærlighed i Forbindelse med hendes sædelig uangribelige Vandel. Dertil kom, at hun var i Besiddelse af en vis Kultur, havde læst meget og rejst en Del, hvorom hun kunde fortælle mangt og meget, som interesserede Kürten. Fra Samlivet med hende og den Læsning, hun gav ham Anvisning paa, har Kürten sin gode Form, sit gode Sprog, sine spredte men ikke helt overfladiske Kundskaber, som han med sin hurtige Opfattelsesevne har haft let ved at tilegne sig. Og fra den Dag, Kürten lærte sin Hustru at kende, har han ikke begaaet et eneste Tyveri¹⁾.

Med denne Ballast kunde Kürten hurtig arbejde sig op og faa Alløb for sin Forfængelighed. Han blev i den lille By Formand for Arbejderne paa Fabriken, Medlem af en patriotisk Forening »Rigsbanneret«, der tildelte ham forskellige Tillidshverv; han optraadte som Taler ved officielle Lejligheder og syntes i det hele at have Betingelser for at naa frem.

¹⁾ Ganske vist har K. under sin sidste Periode jævnlig bortført sine Ofres Haandtasker, Uhre, Ringe, enkelte Klædningsstykker o. l. Det drejer sig dog ikke i disse Tilfælde om egentlige Tyverier (eller Roverier). De fleste af Sagerne medførte han ved sin Bortgang kun, for at de ikke for tidlig skulde henlede Opmærksomheden paa Stedet, hvor Gerningen var begaaet, og bortkastede dem umiddelbart efter i Kornmarker, Haver o. a. Steder, hvor de indtil videre kunde antages at forblive skjult. Enkelte Genstande medførte han i den Hensigt ved Lejlighed at forære dem bort til andre Kvinder, hvis Tillid han derved troede at vinde. I de øvrige Tilfælde (som f. Eks. ved Bortførelsen af Maria Hahns Armbaandsuhr, og hvor det drejede sig om Klædningsstykker), tør man maaske antage, at Genstandene er bortført af K. i *fetichistisk* Øjemed. Den nærmere Sammenhæng hermed blev dog ikke oplyst — eller søgt oplyst — under Sagen.

I 4 Aar varede »Idyllen« i Altenburg, saa kunde Kürten ikke bære Masken længere. 29. Maj 1925 brød han op fra Altenburg til Düsseldorf, »for at skaffe sig bedre Fortjeneste«, som han angav udadtil — »af forbryderisk Trang«, som han erkendte under sin sidste Sag. Og da han om Aftenen ved sin Ankomst til Düsseldorf saå Solen gaa blodrød ned bag Rhinen, tog han det som et Varsel paa, at nu skulde hans »store Tid« tage sin Begyndelse.

Kürten havde imidlertid endnu ikke den fornødne Rutine. De første Forsøg, han i Düsseldorf gjorde paa at indlede tjenlige kvindelige Bekendtskaber, faldt uheldig ud. Pigerne fik konstateret, hvem han var, og anklagede ham for Ægteskabssvindel, Forsøg paa Voldtægt, Trusler m. m. Kürten blev frifundet for Voldtægtsforsøget, men iøvrigt dømt til flere længere Fængselsstraffe, og blev derved paa en for ham ubehagelig Maade trukket frem for Politi og Publikum. Sine sadistiske Planer maatte han derfor foreløbig lede i anden Retning. Fra Foraaret 1926 til Januar 1929 begaar han derefter 27 Brandstiftelser paa seksuel Baggrund: det er dels selve Ilden, dels Folks Rædsel og Forskrækkelse, dels Lyden af Vandet, der plasker mod Murene og paa Taget eller hvisler i Ilden, der skaffer ham Nydelse. I samme Tidsrum begaar han derimod kun 2 (smaa) Overfald paa Mennesker.

Den 3. Februar 1929 begyndte han derimod for Alvor (med morderisk Overfald paa en ældre Kone), og i Tiden derfra til hans Anholdelse den 24. Maj 1930 begaar han 51 blodige Overfald i Düsseldorf og Omegn, derunder de 9 Mord og 7 Mordforsøg, for hvilke han tiltaltes og dømtes i denne Sag. I samme Tidsrum begaar han derimod kun 2 Brandstiftelser.

III

Kürten var som nævnt sat under Tiltale for 9 Mord og 7 Mordforsøg. Vi skal først omtale disse Tilfælde og derefter summarisk referere alle de mange andre Forbrydelser,

hvori han erkendte sig skyldig, uden at dog Anklagemyndigheden havde fundet sig foranlediget til at inddrage dem under Sagen, da de for dennes Resultat ingen Rolle kunde spille.

1

Den ²⁵/₅ 1913, en Maaned efter at han var løsladt efter Udstaaelsen af en Straf af Tugthusarbejde i 7 Aar, bl. a. for en lang Række Indbrudstyverier, Desertion, Husfredskrænkelser m. v., men ikke for Sædelighedsforbrydelser af nogen Art, var K. ude paa en Tyvetourné i Nabobyerne af Düsseldorf. Hans Specialitet som Indbrudstyv var at op-søge Ejendomme, hvor der dreves Forretning i Stuen, medens Familien boede i Etagen oven over, og efter Mørkets Frembrud, men før Lukketid, at bryde ind i Beboelseslejligheden, hvor han da kunde paaregne at finde denne mennesketom. Han kom paa denne Turné i sin Fødeby Mülheim ind i Lejligheden hos en Beværtningsdrivende, hvortil han banede sig Vej med en Dirk, og gik gennem flere Værelser uden at finde noget, der syntes ham værd at stjæle. Ude paa Trappegangen blev han opmærksom paa en særlig Dør, som han opdirkede, og gik ind i det bagved værende Værelse, som han ved Skæret af sin Lommelygte konstaterede var et Soveværelse. I Værelset stod en Seng, hvori en lille 10 aarig Pige — Christine Klein — laa og sov; Barnet vaagnede straks ved, at Lyset fra Lampen skar hende i Øjnene.

»I samme Øjeblik — siger Kürten — glemte jeg fuldstændig Formaalet med mit Besøg — alene Barnet eksisterede for mig. Jeg gik lige hen til Sengen, greb Barnet om Halsen og kværkede det i 1½ Minut, indtil det blev bevidstløst. I denne Tid søgte Barnet at befri sig, sparkede med Benene og strakte til Slut Armene højt op over sit Hoved. Da Barnet havde mistet Bevidstheden, lagde jeg det paa tværs i Sengen, saaledes at Hovedet hængte ud over Sengekanten, slog Dynen til Side og greb det med højre Haand i Konsdelene saaledes, at jeg med Fingrene rev Moderskeden op, hvorved der gik en Del Blod og Urin fra Barnet. Derefter skar jeg Halsen over paa Barnet med min Lommekniv,

der lige var blevet hvæssel. Blodet skød i en stærk Strøm ud af Saaret og løb ned paa Sengeførliggeren. *Da jeg hørte Blodet bruse ud af Saaret og falde paa Gulvet, fik jeg Sædafgang (uden Erektion).*

Efter Gerningen aftørrede K. overfladisk sine blodige Hænder i Lagenet, forlod Værelset, som han aflaasede efter sig, naaede uhindret ud paa Gaden, hvorfra han gik til Banegaarden, idet han paa Vejen vaskede sine Hænder ved en Brønd og rensede sine Benklæder og Sko for Blodstænk. Med Nattoget naaede han derpaa Düsseldorf.

Næste Morgen tog han atter til Mülheim, hvor han gik ind i et Værtshus ligeover for Gerningsstedet, læste Avisernes Beretninger om Mordet og hørte Folk tale om det, hvilket paany skaffede ham Sædafgang, samtidig med, at han i Erindringen genoplevede Aftenens Begivenheder.

For Forbrydelsen blev Pigens Onkel, en fra Amerika hjemvendt Mülheim-Borger, mistænkt. Han var arresteret i længere Tid som sigtet, men frikendtes af Nævningerne af Mangel paa Bevis. Han er senere død og har saaledes ikke erfaret, at hans Uskyld saa længe efter er bleven konstateret. Lige til sin Dødsdag sørgede han over den Mistanke, der var bleven kastet paa ham. — Kürten var der ingen, der mistænkte, hverken for Forbrydelsen mod Christine Klein eller for de fire i samme Tidsrum forøvede Attentater, hvormom skal berettes nedenfor under IV, og som lykkeligvis afbrødes ved hans kort efter — i Juli s. A. — paafulgte Arrestation og Dom — for Tyverier — til Tugthusarbejde i 6 Aar med senere Tillægsstraf af 2 Aar og 3 Maaneder.

2.

Det næste inkriminerede Tilfælde er Mordforsøget den $\frac{3}{2}$ 1929 Kl. 9 Em. paa den 56 aarige Fru Apollonia Kühn, der er det første af de egentlige Düsseldorfoverfald. K. strejfede den Aften om i en af Byens Udkanter, opsat paa at finde et Offer, og havde i den Anledning fra Hjemmet

medbragt som Vaaben en Saks. Han saa da Konen gaa paa en Sti nedenunder den Gadedæmning paa hvilken han befandt sig. Han indhentede hende, gik ned til hende, idet han sagde »God Aften« til hende, og stak hende i det samme under Udraabet: »Ikke en Lyd« med det ene Ben af Saksen, som han benyttede som Dolk, i venstre Tinding. I umiddelbar Fortsættelse heraf tilføjede han hende i det hele 18 Stik i Hovedet, Ryggen, venstre Arm og højre Pegefinger, — det sidste under hendes Forsøg paa at dække sig med Armen. *Ved de sidste Stik fik K. Sædafgang* og sank derved paa Knæ ved Siden af Konen, der hele Tiden jamrede sig og bad ham holde op: »Jeg har jo ikke gjort Dem noget ondt« — sagde hun, — indtil hun sluttelig mistede Bevidstheden.

K. forlod nu Stedet i den Tro, at Konen var død, og gemte sig i en Jordhule i Nærheden. Fru K. kom imidlertid hurtig til sig selv — hun saa selv K. fjerne sig fra Stedet — løb til sit Hjem tæt ved det Sted, hvor K. sad skjult, og alarmerede Folk. Fra sit Skjulested kunde K. høre Graad og Klage fra Husene ligeoverfor og se, at man tumlede med Vand, men da han ikke kunde blive klog paa, om det var i Anledning af Overfaldet, gik han tilbage til Gerningsstedet, hvor han konstaterede, at Overfaldne var borte. Han sluttede heraf, at denne ikke var død, men havde alarmeret sine Husfæller, hvorfor han atter gemte sig i Jordhulen og følte da sanselig Pirring ved at se Folk komme løbende ud og ind af Husdørene i stor Sindsbevægelse, gestikulerende og raabende. — Nogle Dage senere indfandt han sig atter paa Gerningsstedet og talte da med en ældre Kone og hendes Datter om Overfaldet, hvilket atter skaffede ham Sædafgang.

Ved Overfaldet blev Saksen brækket i den ene Spids. K. kunde ikke finde den afbrækkede Stump, som han derfor antog var bleven siddende i et af Saarene. Dette meddelte han under sin senere Tilstaaelse Politiet, der i den Anledning lod Konen, som forlængst var kommet sig af

sine Saar, røntgenfotografere. Stumpen fandtes herved i Oversiden af hendes Hjerneskal, og det lykkedes ved sagkyndig Undersøgelse at konstatere, at den passede til den endnu eksisterede Saks, skønt denne i Mellemtiden af K. var bleven slebet rund.

3.

Faa Dage efter, nemlig d. $\frac{8}{2}$ 1929, var K. atter ude for at finde et Offer og havde i den Anledning udrustet sig med en noget større Saks end i Tilfældet Nr. 2 — en saakaldt »Kejsersaks«. Det var atter i en af Byens Udkanter han færdedes, og han traf her Kl. ca. 7 Em. paa Gaden den 9 aarige Rosa Ohliger, der græd, fordi hun var bleven forsinket under et Besøg hos en Skolekammerat og var bange, fordi det allerede var bleven mørkt. K. tiltalte Barnet, trøstede hende og tilbød at følge hende til hendes Hjem ikke ret langt derfra. De fulgtes nu ad, og Barnet fortalte ham om Forholdene i sit Hjem, hvor hun passede en lam Søster, der sikkert havde savnet hende. De kom herunder over en Plads eller Mark, tildels indhegnet af Bræddestakitter, men som benyttedes af Folk til Overgang, skønt den ikke er indrettet hertil og derfor om Aftenen henligger i Mørke. Overgangen var imidlertid den nærmeste Vej til Barnets Hjem, og dette fandt det følgelig ikke paa-faldende, at K. valgte denne Passage. Her greb K. hende pludselig om Halsen med højre Haand og trykkede til af al Kraft. Rosa mistede straks Vejret og gav sig til at sprælle med Benene, hvilket yderligere ophidsede K.s Kønndrift. Han trak derpaa Barnets Benklæder ned og saarede det i Kønsdelene paa samme Maade som Christine Klein, men trak derpaa atter hendes Benklæder op og lod det bevidstløse Barn, hvis Hals han stadig holdt omklamret, dog nu med sin venstre Haand, glide ned paa Jorden, hvorpaa han fremtog Saksen og stak det i venstre Tinding. Da Blodet strømmede ud af Saaret, forsøgte han yderligere at suge Blod ud af Saarrandene, og tilføjede derpaa Barnet

yderligere 12 Stik i Bryst og Hjærte af ubetinget dødelig Beskaffenhed. *Herved, og idet han yderligere slikkede sine blodige Hænder, opnaaede han Sædafgang.*

K. gik derpaa til sit i Nærheden værende Hjem og rensede Saksen i varmt Vand. Hans Hustru var ikke hjemme, og han begav sig da i oprømt og lettet Sindsstemning i Biografteatret. Da han Kl. ca. 11 kom hjem, hvor hans Hustru stadig ikke var tilstede, fyldte han en Flaske med Petroleum og begav sig til Gerningsstedet i Haab om at kunne skaffe sig ny sanselig Tilfredsstillelse. Da der imidlertid færdedes Folk paa Pladsen, indskrænkede han sig til at gemme Flasken i Ligets Nærhed — Mordet var da endnu uopdaget — og gik hjem i Seng, hvor hans Hustru traf ham ved 12 Tiden. Næste Morgen Kl. ca. 6 stod han op, og idet han indbildte sin Hustru, at han vilde gaa paa Klosettet, der er anbragt 2 Etager længere nede i Ejendommen, forlod han Hjemmet og løb, kun iført Benklæder og Tøfler, tilbage til Gerningsstedet, hvor han stadig fandt Liget liggende urørt, overhældte det med Petroleum og stak Ild paa, hvorpaa han løb hen i et Hjørne af Pladsen, hvorfra han saa Flammerne slaa op fra Stedet. *Ved dette Syn opnaaede han ny Sædafgang.*

Om sit Motiv til denne sidste Handling gav K. noget vaklende Forklaringer, idet han dels hævdede, at han vilde tilintetgøre Liget og derved Beviset for Mordet, dels at det var hans Hensigt at skabe Gru og Rædsel hos Befolkningen, dels at selve Synet af de blaa Flammer mod den mørke Baggrund i Forbindelse med Forestillingen om, at det var det af ham dræbte Barn, fra hvem Flammerne slog op, voldte ham en særlig kønslig Tilfredsstillelse. Utvivlsomt er den sidste Forklaring, hvori K.s sanselige Nydelse henholdsvis ved Brandstiftelse og ved Overfald synes at forenes, den rigtige. Han erkendte da som nævnt ogsaa, at Synet havde forskaffet ham Sædafgang.

Senere paa Dagen besøgte K. gentagne Gange Pladsen, hvor han konstaterede, at Forbrydelsen nu var opdaget.

Han talte med flere af de sammenstimlede Personer om, hvad der var sket, idet han lod ukendt hermed. Senere har han ofte paany opsøgt Stedet og i flere Tilfælde, ved i Fantasien at rekapitulere det skete, aller opnaaet Sædafgang.

4.

Efter Rosa Ohligers Drab gennemstrefede K. i Karnevalsdagene Byen efter nye Ofre, men først d. 13. Febr. fandt han ved et Tilfælde et saadant. Paa Hjemvejen fra et Strejftog i Byens Udkanter havde han i en afsides Gade et Sammenstød med en beruset Mandsperson, Maskinist Rudolf Scheer, 54 Aar, der i Forbigaaende gav K. et Puf, saa han tumlede, idet S. samtidig i en truende Tone spurgte K., om han vilde ham noget, og stillede sig op i Angrebsstilling. K. gav ham i den Anledning et »Kæbestød«, saa at S. tumlede omkuld, men han kom dog hurtigt op paa Knæene og vilde til at rejse sig helt op. K. tog da en Saks (Kejsersaksen), som han stadig medførte for at benytte den overfor eventuelle Ofre, op af Lommen og stødte den af al Kraft ind i Ryggen paa S., der nu fremtog sin Lommekniv, som han forsøgte at aabne. Han kom dog ikke saa vidt, idet K. med Saksen gav ham et Stik i højre Tinding og derpaa en Række Stik i Nakke og Ryg. Ved det sidste Stød kom Saksen til at sidde fast i S.s Ryg, og det lykkedes kun K. ved Anvendelse af stor Kraft at trække den ud. S. faldt nu sammen, medens Blodet strømmede særlig ud af Nakkesaaret. K. søgte at opfange Blodstrømmen med Munden, hvilket vel ikke lykkedes ham, men under Anstrængelserne herfor *opnaaede han Sædafgang*. — K. trak nu Liget ved Benene hen til Kanten af Gaden, gav det et Puf og fik det til at rulle ned ad Skraaningen, til det blev liggende i en af Ukrudt overbevokset Udgravning, hvorpaa han kastede S.s Hat ned samme Sted. — K. begav sig nu hjemefter, men vendte om, gik ned i Graven og gned S.s Bukseben og Gamacher af for at sikre sig imod, at der

skulde kunne findes Fingeraftryk paa disse, som K. jo havde berørt med sine Hænder.

Næste Morgen Kl. 8 gik han atter ud til Mordstedet, hvor han talte med en Kriminalbetjent, der øjensynlig stod Vagt ved dette. K. spurgte denne, om det var der, der var begaaet et Mord, og da Betjenten mistroisk spurgte ham, hvorfra han vidste det, svarede han, at han var Journalist, og at det var bleven telefoneret til ham. Betjenten lod ham da gaa.

5.

Den 8. Aug. 1929, da K. spaserede om Aftenen i Kvarteret ved Zoologisk Have, kom han til at sidde paa en Bænk sammen med den 20 aarige Tjenestepige Maria Hahn, med hvem han snart kom i livlig Samtale. De aftalte en Udflugt sammen den førstkommende Søndag (d. $11/8$), skønt Maria alt havde 2 Aftaler med andre Mænd for nævnte Dag. Hun foretrak imidlertid — som hun udtalte til en Veninde — at gaa med K., da denne gjorde Indtryk af at »have flest Penge«.

Den næste Dag efter Middagstid tog de sammen til Neandertal — K. bevæbnet med Kejsersaksen — og besøgte i Løbet af Eftermiddagen flere smaa Traktørsteder, saaledes ogsaa den saakaldte Stindermølle, hvor Parret vakte en Del Opsigt ved at bestille Rødvin — hvilket var ret usædvanligt blandt det Publikum, der besøgte dette Sted. Der var dog ingen, der kendte K., medens H. blev kendt af flere af sine Veninder, der desværre hver for sig senere for Politiet gav ret modstridende Forklaringer om hendes Ledsagers Udseende — udover at de alle var enige om, at han havde gjort Indtryk af at være en velstillet Person med smaa, elegante, hvide Hænder.

Fra Møllen begav K. og H. sig ved 7—8 Tiden en lang Tur gennem de derværende Skove, hvor de havde Samleje med hinanden — uden dog at K. vil have fundet nogen Tilfredsstillelse herved. Ved 9—10 Tiden, da det var blevet

mørkt, blev de enige om et nyt Samleje, men under Forberedelserne hertil greb K. pludselig Maria om Halsen og kværkede hende, inden hun kunde give en Lyd fra sig, til hun tabte Bevidstheden. K. vovede dog ikke paa det Tidspunkt at gaa videre, idet der stadig paserede »Par« forbi i en betænkelig Nærhed, hvorfor han sluttelig slap sit Tag i Marias Hals, saa at hun atter kom til Bevidsthed. Hun bad da — efter K.s egen Forklaring — saa mindelig for sit Liv, at K., som var meget indtaget i den smukke, livlige Pige, var lige ved at lade hende løbe, men da han nu konstaterede, at de var fuldstændig alene, greb hans Liden- skab ham paany med ubændig Styrke: han klemte atter hendes Hals sammen og tilføjede hende med Saksen et gabende Stik i Halsen, hvorfra Blødet styrtede ud. Han lagde sig nu vinkelret i Forhold til hendes Legeme og sugede af Saaret i Halsen antagelig ca. 1 Liter Blod, sam- tidig med at han med Saksen i sin højre Haand tilføjede hende Stik paa Stik fra venstre Skulder i en Halvkreds — — svarende til hans egen Stilling — ned til Høften, samt nogle Stik i venstre Tinding (ialt 20 Stik). Herunder op- naaede han Sædafgang i sine egne Benklæder (hvad hans Hustru Dagen efter konstaterede og afkrævede ham Regn- skab for — naturligvis uden at faa Sandheden at vide).

Efter Drabet fik K. ondt af det nedsvælgede Blod, som han opkastede, hvorved der fremkom Stænk paa hans Tøj, som hans Hustru ligeledes den følgende Dag opdagede og udspurgte ham om: han foregav som Aarsag Næseblod, hvormed hun gav sig tilfreds. Liget rullede K. ned i en Fordybning i Skovbunden og dækkede det med Ranker og Græs, saa at ingen tilfældig forbigående kunde opdage Liget. Han forlod derpaa Mordstedet, medtagende den Dødes Hat og Taske, som han paa Hjemturen kastede ind i en Kornmark tilligemed hendes Nøgler (alt senere fundet), og gik *syngende* og let om Hjærte til Jernbanestationen, kørte hjem med Toget og havde der en Samtale med Hustruen, der bebrejdede ham, at han havde ladet hende sidde alene

hjemme hele Søndagen, hvortil han blot svarede, at han gerne vilde have haft hende med, men at hun jo ikke havde villet. Gik derpaa i Seng og sov straks fast.

I Løbet af den følgende Dag fattede K. den Plan at begrave Liget — maaske som K. først forklarede, fordi han var bange for, at hans Hustru, naar hun læste om, at Liget var fundet, skulde sætte det i Forbindelse med de af hende fundne Blodstænk paa hans Tøj — maaske som han under Domsforhandlingen hævdede, fordi det gjorde ham ondt for Pigen, at hendes Lig skulde fortæres af Ræve og Orme, — maaske snarere fordi han havde udtænkt nye Midler til at skaffe sig sanselig Tilfredsstillelse. I hvert Fald begav han sig den følgende Eftermiddag paany til Gerningsstedet, hvor han fandt Liget ganske som han havde forladt det, og udsøgte her en Skovvinkel paa Nabomarken til Begravelsesplads, tog derfra tilbage til Byen, hvor han i sit Hjem hentede en Skovl, med hvilken han atter begav sig til Gærningsstedet, hvor han ankom ved Midnatstid.

Han gravede nu i Nattens Stilhed en Grav paa det udfundne Sted 1,30 m. dyb, hentede Marias Lig og bar det paa Skuldrene hen til Kanten af Graven, medens han selv krøb ned i den. Et Øjeblik stod han rørt og bevæget over Ligets voksblege Skønhed og lod sin Haand glide kærtegnende gennem dets Haar, saa — trak han i kønslig Ophidselse Klæderne op om Liget og befølte det paa den blottede Krop, tog Sko og Strømper af det og bandt Strømperne om sin nøgne Krop. *Herved fik han Sædafgang.* Derpaa lagde han Liget i Graven, idet han stillede Skoene ved dets Fødder, tog et den Afdøde tilhørende Armbaandsur, der ikke senere er kommet til Stede, til sig og kastede Graven til, idet han stampede Jorden saa fast, at ingen Jord blev tilovers, og ingen Forhøjning fremkom, satte en Sten paa Graven og søgte endelig at gøre denne ukendelig ved at trække Ranker og Græs henover den.

K. havde ved Ligets Transport faaet sin Skjorte plettet

med Blod, hvorfor han vaskede Skjorten i den forbi flydende Bæk og trak den vaade Skjorte paa igen. Skovlen stødte han ned i Bækløbet mellem en Del Buskads, der skjulte den.

Han kom hjem Kl. 5 $\frac{1}{2}$ om Morgenen, medens hans Hustru endnu sov. Sine vaade og lerplettede Sko havde han under Vejs omhyggelig rensed med en Lap, som han til saadant Brug plejede at føre med sig. De lerbesmurfte Benklæder puttede han straks i Vand, rensede dem saa godt han kunde, gik derefter i Seng og sov en Timestid, hvorpaa han som sædvanlig gik paa Arbejde. — Hans Kone fandt naturligvis den næste Dag de vaade og plettede Benklæder, men gjorde ikke Manden noget Spørgsmaal i den Anledning: hun havde det Indtryk, at hendes Mand maatte være passeret ad en fugtig Engsti, og tillagde ikke dette videre Betydning.

I den Uge, i hvilken Mordet blev begaaet, begav K. sig flere Gange om Natten ud til Graven, tog Skovlen og beplantede Pladsen med Mark- og Skovplanter saaledes, at den ikke stak af mod Omgivelserne. Han hævder desuden, indtil sin Anholdelse mindst 30 Gange at have besøgt Gravstedet og ved at mindes det passerede haft kønslig Ophidselse, tildels Sædafgang paa Stedet. Engang da han med sin Hustru paa en Udflugt passerede Stedet, fik han ved Minderne pludselig Sædafgang, — hvilket synes at have forbavset ham selv.

Det mærkeligste ved Maria Hahns Mord var, at ingen savnede hende, ingen anmeldte hendes Forsvinden. Hun var fra Bremen, og hendes Paarørende der havde ingen Forbindelse med hende. I Düsseldorf var hun en Fremmed, og da hun under Foregivende af at ville rejse til Holland havde sagt sin Plads op, den Dag hun forsvandt, havde hendes tidligere Herskab ingen Anledning til at anstille Efterforskninger efter hende.

En saadan Forsvinden i Stilhed passede imidlertid ikke Kürten, for hvem Sensationen næsten var en lige saa stor

Kilde til Nydelse som selve Gerningen. Det er dette, der forklarer det eksempelløse, at Forbryderen i dette Tilfælde selv gør Politiet og Offentligheden opmærksom paa Forbrydelsen, ved de saakaldte Kürtenske *Morderbreve*.

Det første af disse har K. efter sin Forklaring tilskrevet et Düsseldorf-blad i Septbr. Brevet vides dog ikke at være kommet Bladet i Hænde. Det andet Brev skrev han d. $13/10$ 29, stilet til Politiet i Düsseldorf. Det indeholdt en Blaastifts-skitse af Mordstedet med optrukne Skovpartier, Angivelse af Vejen og Stedet for Ligets Begravelse, mærket med et Kryds, samt følgende Tekst, ligeledes skrevet med Blaafarve:

Mord.

Ved Papendell, paa det med et Kryds betegnede Sted, der ikke er bevokset med Ukrudt og er betegnet med en Sten, ligger Liget begravet i $1\frac{1}{2}$ Meters Dybde. Düsseldorf Stadttanzeiger og Landsmand Gennat ved Besked.

Brevet antoges af Politiet for en Mystifikation¹⁾, navnlig da de anstillede Undersøgelser ikke førte til Udfindelse af nogen Grav; mulig har Undersøgelserne været noget overfladiske, men Skitsen i Brevet maa ogsaa erkendes at være lidet tydelig, hvortil kom, at Stenen paa Graven, efter hvad der senere blev oplyst, var bleven fjærnet af Markens Ejer, uden at denne naturligvis havde nogen Anelse om dens Betydning.

Det tredje Morderbrev er dateret d. 8. Novbr. s. A. Dette indeholdt en lignende Skitse som Brevet af $13/10$, men betydelig mere udpenslet, saa at en rationel Eftersøgning nu var muliggjort, og yderligere fandtes i Brevet Oplysning om, hvor Liget af den savnede Gertrud Albermann (se ndfr. under Nr. 16) kunde findes. Denne Oplysning var

¹⁾ Henvisningerne til Düsseldorf Stadttanzeiger og *Gennat* maa antages at være af spøgfuld Art. D. S. er den Avis, til hvem 1. Brev var rettet, Gennat er en populær Politimand indenfor Düsseldorf's Mordkommision.

forsaavidt uden Betydning, som dette Lig allerede d. 9. Novbr. om Morgenen *forinden* Brevets Ankomst var blevet fundet af Politiet, men d. 8. Novbr. om Aftenen, da Brevet var afsendt, var der ingen andre end Morderen selv, der kunde vide dets Plads, og der kunde herefter ingen Tvivl være om Brevskriverens Kompetence til at udtale sig paa dette Punkt, hvilket atter i høj Grad bestyrkede Formodningen om, at ogsaa hans Udtalelse om det tidligere Mord var rigtig. — Den 15. Novbr. lykkedes det da ogsaa ved Gennemgravning af den paagældende Mark at finde og derefter identificere Liget af Maria Hahn.

At de paagældende Breve ligesom endnu et 4de Brev, adresseret til en Avis i Duisburg og skrevet med venstre Haand, hidrørte fra K. bekræftedes under Sagen ikke blot af Tiltalte selv, men godtgjordes paa videnskabelig afgørende Maade af den fremragende Berliner Ekspert Dr. *Schneickert*.

6—8.

Allerede d. 20. Aug. var K. igen paa Jagt efter nye Ofre, denne Gang bevæbnet med en Dolk. Indtil Kl. 12 Nat havde han uden Resultat søgt at indlede Forbindelse med flere Kvinder, men ved dette Tidspunkt blev han opmærksom paa en 18 aarig ung Pige, Anna Goldhausen, der i Selskab med en Veninde forlod et Forlystelsessted i Düsseldorf. Han fulgte de to Piger gennem en Række Gader til Venindens Bolig, hvor de blev staaende og passiarede en halv Times Tid, medens Kürten opholdt sig i Mørke paa den modsatte Side af Gaden. De to unge Piger skiltes Kl. 1 $\frac{1}{2}$, og da Anna gik videre, skyndte K. sig at løbe et Stykke fremefter, stadig skjult af Mørket, hvorefter han skraaede over Gaden og gik tilbage, saaledes at han kom Anna i Møde. I Forbigaaende stak han hende med Dolken i den Hensigt at ramme Hjertet i venstre Side af Brystet, hvorpaa han løb sin Vej. Et Stykke derfra hørte han den Saarede raabe om Hjælp og kalde paa sin Moder, hvorfor han vendte sig om og blev staaende, indtil hun sank

sammen ved en Husfacade, hvorpaa K. ilede bort. — Anna G., der var haardt saaret i Maven og Leveren, laa syg i 4 Maaneder og genvinder næppe fuldtud sit Helbred. Hun kunde intet Signalement give af Voldsmanden.

K. gik derpaa videre, holdende Dolken parat for det Tilfælde, at han skulde blive forfulgt, hvad dog ikke skete. Noget senere mødte han en enlig Kvinde, Fru Mantel, hvem han tiltalte uden at faa Svar. Han fulgte da efter hende, passerede hende og tilføjede hende i dette Øjeblik 3 Stik i Ryggen, de 2 af overfladisk Art, det sidste dybt under venstre Skulderblad. Fru M. udstødte nogle høje Skrig, hvorved en Nattevagt kom til Stede, hvem det paa et hængende Haar vilde være lykkedes at paagribe K. hvis denne ikke — nøje lokalkendt som han stedse var — havde undgaaet Vagten ved ubemærket at springe ned i en Udgravning. Herfra kravlede han et Øjeblik senere op og stak da en forbigående Mand, en Købmand Kornblum, med Dolken i Ryggen, saa at dennes ene Selestrop blev snittet over, medens han selv kun fik et overfladisk Saar. Først ved dette Stik lykkedes det K. at faa Sædafgang.

Umiddelbart efter gik K. tilbage til Gerningsstedet, blandede sig imellem de tilfældige Mennesker, der var kommen til Stede, og saa, at Fru M. blev bragt til Læge. Han talte endog med Nattevagten om det Passerede og anstillede sig harmfuld i Anledning af dennes Beklagelse over, at det ikke var lykkedes ham at paagribe Voldsmanden, og hans Angreb paa Politiet over, at dette ikke havde været hurtigt nok i Vendingen.

K. kom hjem Kl. 2 $\frac{1}{2}$ om Natten og modtog sagtmødig sin Kones Bebrejdelser over hans sene Nattevandringer. I sit Indre følte han sig lettet og opmuntret over den store Ophidselse, som de Mennesker, han havde talt med, havde lagt for Dagen over Overfaldene.

9—10.

3 Dage senere, altsaa d. 24. Aug. var K. om Aftenen

ude ved en Markedsfest i Flehe (en Forstad til Düsseldorf) for at finde Ofre. Ved 9 Tiden saa han 2 Børn, den 14-aarige Luise og den 6-aarige Gertrud begive sig fra Festpladsen, hvor et Fyrværkeri netop var brændt af, paa Vejen hjem. Han gik efter dem og tiltalte dem paa en Markvej, der bøjer af fra Gaden. Det lykkedes ham at bevæge Luise til at gaa bort for at købe nogle Cigaretter, hvortil han medgav hende 20 Pf., og han greb umiddelbart efter hendes Bortgang den lille Gertrud med sit sædvanlige Kvælertag om Halsen, løftede hende saaledes op fra Jorden og bar hende ud paa Marken, hvor han med Dolken, som han atter medførte, skar Halsen over paa hende, uden at hun under hele Scenen gav en Lyd fra sig.

Han løb derpaa tilbage til det Sted, hvor Luise skulde komme. Hun kom straks efter, hvorpaa K. tog Cigaretterne og i samme Nu greb han hende om Halsen med sit Kvælertag og bar hende ud paa Marken, forbi det Sted, hvor han havde lagt Gertrud, og lagde hende ned. Da han herved slap sit Tag om hendes Hals, kom hun til Live, værgede for sig og udstødte flere Skrig, der hørtes af de Omboende men ikke toges alvorlig, som formentlig hidrørende fra Markedsløjerne. K. greb hende nu atter om Halsen, og da hun søgte at undløbe, trak han Dolken og tilføjede hende 4 Stik i Ryg og Hals, alle af absolut dødelig Art. Liget gemte han i Kornet, hvorpaa han forlod Stedet, idet han undervejs afslikkede sine blodige Hænder. Først herved opnaede han Sædafgang.

Næste Formiddag tog han tilbage til Flehe for at konstatere Virkningen af Mordene. Han kom da til at overvære en Procession og læste til sin Glæde og Tilfredshed i Deltagernes Ansigter deres Gru og Forfærdelse over det Passerede. Han blandede sig saa mellem Mængden og hørte deres Forbandelser over Morderen; dels herved, dels ved at besøge Gerningsstedet og atter forestille sig Begivenhederne lykkedes det ham paany at faa Sædafgang. Han forblev ca. 1 Time paa Stedet, gik saa hjem og satte sig

paany i Besiddelse af Dolken, hvorpaa han atter gik ud, parat til nye Mord, som denne Gang formede sig til den for K. saa uheldige Schulte-Affære.

11.

K. traf Gertrud Schulte, en 26 aarig Tjenestepige, den samme Aften (Søndag) Kl. 5 Em. paa Gaden. Hun indvilgede, efter først at have afvist ham, i at tage med ham til Markedsfest i Neuss, (en Forstad til Düsseldorf). K. kaldte sig Fritz Baumgart og optraadte paa den høfligste Maade overfor Pigen. De kørte i Sporvogn til Neuss (en temmelig lang Tur) og K. underholdt hende under Vejs om den Egn, de passerede igennem, om Rhinen, Broerne over samme, Baadfarten paa Rhinen og inviterede hende endog til en Rotur paa Floden en senere Dag, idet han fortalte hende, at han var ansat ved Postvæsenet, og at dette havde et Baadehus med egne Baade paa Rhinen (rigtigt). I Neuss trakterede han Pigen med Ferskner og Is, hvorimod hun afslog at drikke Øl eller Likør med ham.

Kl. 8 tog de atter Sporvognen tilbage til Byen. Schulte vilde staa af ved Rhinbroen for at besøge en Veninde, men K. overtalte hende til at staa af nogle Stoppesteder forinden, under Paaskud af, at han kendte en smuk Stikvej herfra til Broen. K. førte derpaa Pigen den stik modsatte Vej ud over Engene bort fra Byen, og da Pigen under denne Tur fik ømme Fødder og et Øjeblik satte sig ned for at tage sine Sko af, begyndte K. at blive nærgaaende imod hende og opfordrede hende til Samleje. Schulte gav ham bestemt Afslag, men K. væltede hende da om paa Ryggen og forsøgte at trække hendes Benklæder ned. Hun truede nu med at skribe, hvortil K. haanligt svarede, at det kunde hun godt gøre — her vilde dog ingen kunne høre hende. Under deres fortsatte Kamp erklærede Schulte, at hun hellere vilde dø end være ham til Vilje, hvortil K. svarede: »Saa skal Du ogsaa dø«.

I samme Øjeblik rantes hun af et Knivstik i Halsen og

gav sig nu til at skribe højt, medens K. vedblev at stikke løs paa hende i Brystet og Ryggen, hvorved Spidsen af Dolken sluttelig brækkede af og blev siddende i hendes Ryg. K. tilkastede hende nu hendes Hat og den ene Sko, som hun havde trukket af og forsvandt med de Ord: »Her har Du dine Sager, nu kan Du dø«.

Schultes Nødraab var bleven hørt af nogle unge Mennesker, der kamperede ved Rhinen, og som, da de hurtigst mulig kom til Gerningsstedet, fandt hende svømmende i sit Blod, medens Gerningsmanden var forsvunden. K. fik ved den angivne Lejlighed Sædafgang, da han saa Blodet strømme ud af Saaret i Halsen og ned over hans Hænder.

Det Signalement, S. kunde give af K. var lidet oplysende og førte ikke til hans Paagribelse. Et Fotografi af K., som blev hende forevist, kunde hun ikke genkende, hvorimod hun med Sikkerhed i K. genkendte sin Angriber, da han som anholdt førtes ind fra Politikammeret, hvor hun selv uset kunde iagttage ham.

Schulte kom sig af sine Saar, dog først efter næsten et halvt Aars Hospitalsbehandling, og hun udskreves som Invalid for Livstid.

12

K.'s Dolk var ved Overfald Nr. 11 bleven ubrugbargjort. Han gik nu over til at benytte en Hammer, — som han selv hævder, fordi Befolkningen skulde tro, at det ikke blot var en enkelt, men flere forskellige Mordere, der huserede i Byen, og derved blive yderligere opskræmt.

Den 29. Septbr. Kl. 7 Aften, da han i sædvanlig Hensigt havde bevæbnet sig med denne Hammer, traf han i Bane-gaardsforsalen i Düsseldorf den 29 aarige Tjenestepige Ida Reuter, der havde Plads i Barmen, men var taget til Düsseldorf for at more sig. K. indledede Bekendtskab med hende, foregøglede hende, der »var meget lysten efter Ægteskab« (K. egne Ord), at han var en velsitueret ugift Mand, der nok kunde tænke sig at ville gifte sig, og fik hende paa denne Maade lokket ud i Engene paa den anden Side

Rhinbroen. Her blev hun pludselig bange og forlangte at komme tilbage til Byen. De vendte da om, men da de havde gaaet nogle faa Skridt, slog K. hende pludselig med Hammeren, som han ubemærket havde taget frem, et stærkt Slag i højre Tinding. Hun sank sammen uden en Lyd, hvorpaa K. slæbte hende ved Hænderne fra Dæmningen, hvorpaa de gik, ud i Engen, hvor han, da hun stønnede og klagede sig, søgte at berolige hende og sluttelig havde Samleje med hende. Hun var herunder bevidstløs, men K. opnaaede i dette Tilfælde Sædafgang ved afvekslende at stryge hende gennem hendes blodige Haar og slaa hende med Hammeren i Hovedet. Han fjærnede sig derpaa, men vendte kort efter tilbage i den Hensigt at kaste Liget i Rhinen og gav sig i den Anledning til at slæbe det ned mod Floden, slap det dog atter og gik ned til Floden for at finde et egnet Sted. Her vaskede han sine blodige Hænder og tørrede dem af i Pigens Benklæder, som han havde aflaget og ført med sig, hvorpaa han fyldte dem med Jord og kastede dem ud i Floden. Da han derpaa vilde til at slæbe Liget videre ned mod Floden, saa han en Mand med en Hund paa Engen lige overfor, hvorfor han blev bange og løb sin Vej.

Den næste Morgen var han atter paa Gerningsstedet og konstaterede med Tilfredshed, at Liget var fundet, og Politiet i fuld Gang med at anstille Undersøgelser.

13.

Den 11. Oktbr. s. A. dræbte K. med Hammeren under ganske tilsvarende Forhold og Forløb som ad Nr. 12 den 22 aarige Tjenestepige Elisabet Dörrier, som han Kl. 9 om Aftenen havde truffet paa Gaden, spaseret med, trakteret med Øl, og derpaa lokket med sig ud i Parken ved Grafenberg-Allé. Ogsaa i dette Tilfælde bortførte K. efter Drabet en Del af Ofrets blodige Klædningsstykker, som han derefter enten bortkastede eller nedgravede: Kaaben havde han først revet i 3 Stykker, som han nedgravede forskellige Steder »for at prøve Politiets Sporsans«. Stykkerne

fandtes først efter K.'s egne Anvisninger under Sagen. Liget havde han gemt under et Tidselkrat.

14

Den 29. Oktbr. Kl. ca. 8 Aften forsøgte han med Hammeren et nyt Mord mod en 34 aarig gift Kvinde, Hubertine Meurer, som han tilfældig traf paa Gaden i en af Byens Udkanter og slog Følge med. M. undgik kun Døden ved at hun, der fandt K's. Adfærd mistænkelig, særlig fordi han paa Spasereturen stadig saa sig tilbage, i det Øjeblik K. trak sig bagved hende og fremtog Hammeren, vendte sig om imod ham for at se, hvad det var, han foretog sig. Hun undgik derved at faa Slaget i Tindingen, som K. havde til Hensigt, Slaget ramte saaledes selve den haarde Hovedskal, saa at Kvinden fik naaet at udstøde nogle Skrig, forinden hun besvimede. K. tilføjede hende derefter endnu to Hammerslag i Hovedet, hvorved han opnaaede Sædafgang, inden han flygtede fra Stedet. De M. tilføjede Læsioner var ikke af livsfarlig Art.

Det er af Interesse, at K. samme Aften, inden han antastede Fru M., havde forsøgt at faa fat paa to Smaapiger under ganske samme Paaskud som i Tilfælde 9—10, men at en Kones tilfældige Tilstedekomst fik ham til at opgive sit Forehavende. Umiddelbart efter foreslog han en tredje lille Pige paa 13 Aar at hente en Kurv Æbler paa et nærmere angivet Sted, hvortil hun skulde følge ham. Pigen vilde imidlertid først spørge sine Forældre, om hun maatte, og forsvandt derefter. Straks derefter gentog han samme Henvendelse overfor endnu et fjerde Pigebarn, der imidlertid afslog hans Anmodning og gik hen og tilkaldte en Kone, hvorpaa K. skyndsomst fortrak.

15.

Samme Nat Kl. ca. 11 antastede K. i Hofgarten (midt i Byens Hjerte) en 34 aarig, prostitueret Kvinde Klara Wanders. De fulgtes ad gennem Parken og aftalte Samleje, men da W. under Ferberedelserne hertil et Øjeblik vendte sig om,

slog K. hende med Hammeren flere Slag oven i Hovedet. Hun undgik Døden ved, at Hammerhovedet ved Slagene fløj af Skaftet og ned i Græsset. W. skreg højt og flygtede. K. vendte kort efter tilbage til Gerningsstedet for at finde Hammerhovedet, hvad dog ikke lykkedes ham. Det fandtes af Politiet senere paa Stedet efter K.'s Anvisning. — K. opnaaede Sædafgang ved det sidste Slag mod W.'s Hoved.

16

Den 7. Novbr. Kl. 7 Aften traf K. den 5-aarige Gertrud Albermann staaende udenfor et Vindu i en af Byens Gader. Han fik hende til at følge med til en tom Plads bagved en lang Fabriksmur (Hanials Mur). Her greb han hende i Struben, fremtog Kejsersaksen, som han havde medbragt til saadant Brug, og tilføjede Barnet 2 voldsomme Stik i venstre Tinding, Barnet styrtede til Jorden, hvorpaa K. blottede dets Underliv og forsøgte Samleje med Barnet samtidig med, at han tilføjede det ialt 34 Stik i venstre Bryst, hvorved han opnaaede Sædafgang. Til Slut sønderrev han Barnets Kønsdel ganske paa samme Maade som ved Tilfælde 1. Liget gemte han i det høje Brændenældekrat ved Muren, hvor det fandtes næste Formiddag Kl. 10¹/₂. (Det var dette Drab, K. omtalte i det 3. Morderbrev, idet han angav, hvor Politiet kunde finde Liget).

Adskillige Vidner havde lagt Mærke til, at K. ved Butiksvinduet tiltalte Barnet, og set ham gaa bort med det. Noget Signalement af Betydning fremkom dog ikke herved.

K. siger om sig selv, at han den Aften var saa vild, at det var ham ganske ligegyldigt, om det blev en Mand, en Kvinde eller et Barn, ja selv et Dyr, som han kastede sig over. Efter Gerningen vil han have følt en uhyre Lettelse, »som om 50 Pund var taget fra mig«.

IV.

Det vilde føre for vidt — og virke meget trættende — at gennemgaa i Enkeltheder hver enkelt af dem af Kürtens Forbrydelser, der ikke medtoges i Anklagen, men hvori

han tilstod sig skyldig med nøje Angivelse af Tid, Sted og Udførelsesmaade, bekræftet paa ethvert Punkt ved Sagens øvrige Oplysninger.

Kun nogle Hovedpunkter, der er særlig egnede til at belyse K.'s Karakter og Væsen, skal omtales.

Under den »Fængselsferie«, K. fra April til Juli 1913 havde, og som han bl. a. benyttede til Lystmordet paa Christine Klein, gjorde han sig yderligere skyldig i 4 Overfald paa unge Piger og 1 paa en Mand i Drabshensigt. Den 18. Maj (altsaa 8 Dage før Mordet) overfaldt han en 17 aarig ung Pige, som han under et Indbrud traf sovende i hendes Seng, og kværkede hende, til han troede hende død. En yngre Søster, der sov i et Sideværelse, var imidlertid vaagnet og kom ind i Søsterens Værelse, hvor hun saa K. flygte i sammenbukket Stilling. Den overfaldne tog ingen varig Skade.

I Juli tiltvang han sig Samleje med en ung Pige, som han antraf under ganske tilsvarende Forhold, ved at kværke hende og true hende paa Livet. Han opnaaede Tilfredsstillelse ved Samlejet og opgav derfor at dræbe Pigen, hvilket havde været hans Hensigt.

Samme Maaned begav han sig en Aften ud, bevæbnet med en Økse og slog en Mand, der sad paa en Bænk i en Park, med Øksen i Hovedet. Manden kunde dog rejse sig og forlade Stedet, hvad K. fra et Skjul konstaterede. Større Skade skete ikke.

Paa Hjemvejen antændte K. en Høvogn, der brændte op.

En Uge senere slog han med samme Økse en ung Pige, der traadte ind ad en Gadedør, bag hvilken K. havde gemt sig, i Hovedet. Større Skade skete ikke. Samme Nat henad Morgenstunden stak K. Ild paa 3 Høstakke.

Umiddelbart før sin Anholdelse i Juli 1913 som sigtet for Tyverier — men som tidligere nævnt ikke for Overfald eller Sædelighedsforbrydelser — angreb K. under et Indbrud, hvor han var bevæbnet med Øksen, en lille sovende Pige. Han stod med Øksen hævet over hendes Hoved, da hendes Fader, der sov i samme Stue, vaagnede og for-

færdet udstødte et Raab. K. kastede da Øksen fra sig og flygtede. —

Under sit 4aarige Ophold 1921—25 i Altenburg, ogsaa efter sit Ægteskabs Indgaaelse, stod han i Kæresteforhold til 4 unge Piger. Det endte i alle disse Tilfælde med, at han for at pirre sin Kønssdrift eller opnaa fuld Tilfredsstillelse gjorde sig skyldig i Kværkninger og andre Voldsomheder overfor de Paagældende, saa at disse truede med at gaa til Politiet. Tildels ved Hustruens Intervention lykkedes det dog hver Gang at faa Pigerne til at frafalde Anmeldelse.

Af de Forbrydelser, han under sit sidste Ophold i Düsseldorf gjorde sig skyldig i, er samtlige Brandstiftelser, der jo kun var et Substitut for K., idet Vandet her mere end Ilden traadte i Blodets Sted, af forholdsvis godartet Natur. Det var aldrig andet end Høstakke eller Skure til Opbevaring af Hø eller Halm, han antændte rundt om i Byens Udkanter eller helt ude paa Landet, undertiden Høvogne eller Brændeoplag. Nogen Mistanke mod K. fremkom i intet Tilfælde.

Langt de fleste af de morderiske Overfald, hvori K. i hans sidste Periode gjorde sig skyldig, og hvoraf mange var af ikke mindre graverende Art end de inkriminerede, var rettet mod Tjenestepiger. Han forklarer selv denne Ejendommelighed ved, at disse er de »socialt svagest beskyttede« Mennesker, og desuden er særlig lette at komme i Lag med, naar de paa deres Friaftener spaserer ensomt rundt i Byen, optændt af Haabet om at finde tiltrækkende Selskab. Endelig angiver han, at de i Reglen er særlig lystne efter at indgaa Ægteskab, og at han derfor som Regel havde let ved at vinde deres Fortrolighed, naar han fremstillede sig for dem som en velsitueret Ungkarl, der nok kunde tænke sig Muligheden af et Ægteskab. Fra Pigernes egne Forklaringer ved man, at K. paa dette Omraade med stor psykologisk Sporsans forstod at tilpasse sin Konversation efter den paagældende unge Piges Individualitet og særegne Forhold — hvortil kom, at K. altid var høflig og hen-

synsfuld i sin Optræden, net og pillen i sin Klædedragt, dertil paa sine Udflugter sminket og pudret som en ung Mand og endelig ikke bange for indenfor beskedne Rammer at traktere med Forfriskninger — alt sammen Momenter, som indgød disse naive Sjæle saa stor Tillid, at de uden synderlige Indvendinger lod sig lokke under de mest intetsigende Paaskud bort fra de trygge Gader, ud paa Marker og Enge, skjulte og ensomme Pladser og Byggegrunde, idylliske Skovstier o. l., hvor han da med et pludseligt Tag kværkede dem, saa at de ikke var i Stand til at skrige, og derpaa stak eller slog løs paa dem med Kniv, Saks eller Hammer, som han netop til dette Formaal havde medbragt hjemme fra.

Hvad det for K. gjaldt om, var at faa sine Ofre til at bløde: Blodet var for ham det sansepirrende Element, medens det kvindelige Legeme som saadant kun havde sekundær Interesse for ham. Hvad han vilde opnaa, var Sædafgang, og det afgang ganske af, hvor hurtig eller langsomt denne indtraadte, om han skulde mishandle sine Ofre til Dødens Indtrædelse eller slippe dem efter overfladiske eller ganske ubetydelige Beskadigelser¹⁾.

¹⁾ Det forekommer mig derfor ingenlunde usandsynligt, at K.'s sidste Periode staar i Forbindelse med en af hans tiltagende Alder betinget *nedsat Potens*, der gjorde det nødvendigt for ham for at opnaa Tilfredsstillelse at bringe sig selv i den aller højeste Grad af Ekstase. Lægger man hertil en som Følge af den nedsatte Potens opstaaet sygelig forhøjet *libido sexualis*, har man Forklaringen paa den baade kvalitativt og kvantitativt voldsomt forøgede Aktivitet, han udviste i denne Periode. Maaske kan man ogsaa i denne Kombination finde den dybere, fysiologiske Forklaring paa hans pludselige Bortrejse fra Altenburg og Bosættelse i Düsseldorf: han har — som saa mange andre ældre Vellystninge — følt, at det nu lakkede mod Enden med hans *potestas*, og har villet benytte dens sidste Opblussen til at »rase ud«. — Lægeerklæringerne og Domsforhandlingerne kom ikke ind paa disse Spørgsmaal.

Det maa iøvrigt bemærkes, at K. ikke benyttede og ikke behøvede at benytte Manipulationer af nogen Art for at fremkalde ejaculatio. Onani havde han i nogen Grad drevet som Dreng, som voksen havde han ingen Tilbøjeligheder i den Retning — hverken i eller udenfor Fængslet.

Paa den anden Side var han særdeles ængstelig for alt, hvad der kunde medføre hans egen Paagribelse: hvis det lykkedes Pigerne trods Kvælertaget at skringe, greb han i Reglen straks Flugten, og et intetanende Menneskes Fodtrin, en Raslen i Buskene, et Raab eller en Hunds, Glammen har i mange Tilfælde reddet et Offer fra Døden. Under Domsforhandlingerne udviklede K. paa sin sædvanlige, rolige og kyniske Maade, at det var en overmaade let Sag ved et Kvælertag at forhindre et Barn fra at skringe: her kunde hele Haanden fatte om Halsen og forhindre enhver Lyd. Overfor en voksen Person var det derimod meget vanskeligt at faa saa godt fat straks — der var i Grunden kun et eneste Tilfælde, hvor dette til Fuldkommenhed var lykkedes ham — nemlig i Tilfældet Maria Hahn. Han havde ofte spekuleret over, hvorpaa det beroede, at saa mange Angreb var mislykkedes for ham, ved at Ofret fik Lejlighed til trods Kvælertaget at skringe, og hvori det hellige »Fif« egentlig bestod, men han var ikke kommen til Klarhed herover.

Endnu maa nævnes den tilsyneladende ufattelige Omstændighed, at det kunde lykkes K. saa længe at drive sit Spil uden Opdagelse. Først og fremmest skyldes det naturligvis K.'s udvortes set uangribelige Levevis, hvorom senere skal tales, og hans intime Kendskab til de lokale Forhold i den By og dens Omegn, hvor han havde tilbragt sin første Ungdom — et Kendskab, der tillod ham at benytte enhver Chance til Udfindelse af de egnede Steder og til at salvere sig selv, naar det blev nødvendigt — men yderligere maa det fremhæves, at en meget væsentlig Aarsag sikkert er, at saa overmaade faa Anmeldelser skete til Politiet. Bortset fra Mordene, der saa at sige anmeldte sig selv, har Ofrene kun rent undtagelsesvis ladet høre fra sig. Grunden hertil er den nærliggende, at de fleste af dem frivillig havde indladt sig med K. og ofte givet ham mere eller mindre vidtgaaende Indrømmelser, forinden de selv blev angrebne. Uviljen imod under disse Omstændigheder at

stille sig selv blot ved en Anmeldelse til Politiet er — ikke mindst hos Tjenestepiger, hvis Herskab i Reglen vaager strengt over, at *dekorum* iagttages — saa stor, at Pigerne i Reglen valgte at fortie de ubehagelige Hændelser, endog over for deres Nærmeste. Antagelig har K. ogsaa netop regnet hermed og sigtet hertil, naar han gør Tjenestepiger til de socialt set »svagest beskyttede« af alle.

Det kan næppe betvivles, at Politiet, hvis det i Kürtens sidste Periode fra Febr. 1929 til Maj 1930 var bleven holdt a jour med alle K.'s 51 Overfald, der er jævnt fordelt over hele Perioden, og altsaa straks efter hvert enkelt Overfald kunde have samlet, hvad hvert enkelt Offer kunde have fortalt om Voldsmandens Udseende, Adfærd og hele Apparition, vilde have haft ganske anderledes Chancer under Eftersøgelsen. Den Frækhed, hvormed K. efterhaanden optraadte, og de Stævnemøder, han holdt med sine Forbindelser, hvem han ofte dyrkede i længere Perioder, og som derfor i flere Tilfælde var i Besiddelse af ret indgaaende Kendskab til hans Forhold — der var endog en enkelt, hvem han havde præsenteret for sin Hustru, rigtignok under Foregivende af, at det var hans Søster, hvad han havde truet sin Kone til at tolerere — gør det da ogsaa utænkeligt, at Politiet ikke hurtig skulde være kommen paa det rette Spor, hvis ikke Kvindernes »Diskretion« saa længe havde dækket over det.

Omsider ramte dog Nemesis Kürten, og det var netop hans ganske ubekymrede Frækhed, der kom til at fælde ham.

Det var ikke, fordi Politiet ikke før havde tænkt paa K. i Forbindelse med Overfaldene, at han saa længe havde undgaaet sin Skæbne. Allerede efter de første Mord havde en af K.'s tidligere Medfanger gjort Politiet opmærksom paa ham, fordi han i Tugthuset ofte til Kameraten havde talt om Emner af sadistisk Natur og betroet ham, at han i erotisk Henseende var hengiven til slige Praktikker. Politiet fik i den Anledning hans Akter draget frem og anstillede i Stilhed Forhøring om hans Forhold, saavel paa

hans Arbejdspladser som blandt hans Naboer. K. fik imidlertid alle Steder saa gode Vidnesbyrd, at Politiet, som ogsaa i den Omstændighed, at K. aldrig tidligere havde været straffet for nogen Sædelighedsforbrydelse, saa et vægtigt Indicium i hans Favør, intet yderligere foretog sig.

Efter Tilfældet Schulte (Nr. 11) var K.'s Fotografi som nævnt et af dem, der blev forevist hende af Politiet til Genkendelse, men hun kunde blandt alle de mange Fotografier ikke i ham genkende sin Angriber. Da hændte det, at et Brev fra en ung Tjenestepige Buttlies til en Veninde i Midten af Maj 1930 ved et Tilfælde faldt i forkerte Hænder og af Modtageren blev afleveret til Politiet. Heri skildrede B. et Overfald, hun havde været udsat for, paa en saadan Maade, at Politiet ikke var i Tvivl om, at det var Düsseldorfmorderens Værk. Buttlies blev afhørt, og hun berettede om, at hun, efter kort forinden om Aftenen at have truffet K. tilfældig paa Gaden, var *gaaet hjem med ham paa hans Bopæl* og havde ligget i Seng sammen med ham, men da hun nægtede ham Samleje, var han bleven vred og havde beordret hende til at klæde sig paa. Hun, som ingen Steder havde at være om Natten, havde bedt ham om at skaffe sig et billigt Logis, og han havde da tilbudt hende at vise hende et saadant, naar hun vilde følge med ham. De var da gaaet igennem Grafenberg-Skoven, og her havde han pludselig overfaldet hende med sit Kvælertag og kastet hende om paa Jorden. Hun havde dog ikke tabt Bevistheden, men søgt at berolige ham ved at snakke godt for ham, og han havde da sluttelig anvist hende en Vej til at komme ud af Skoven, hvorpaa hun var flygtet. Paa Vejen ud havde hun dog set sin Angriber søgende gaa rundt i Skoven, hvorfor hun skrækslagen gemte sig. K. erkendte, at han da havde til Hensigt at dræbe hende.

Politiet søgte nu at faa Buttlies til at paavise det Sted, hvor hun havde været hjemme hos Voldsmanden, men først efter lang Søgen lykkedes det hende paa egen Haand

at finde Stedet. Hun begav sig da op i Lejligheden, hvor K. saa hende komme, og da han straks genkendte hende, forlod han skyndsomt Huset. Pigen saa ham gaa tværs over Gaarden, men nægtede, paa Forespørgsel af en af Husbeboerne, i denne Person at kunne genkende den af hende omforklarede. Den paagældende Husbeboer gav hende imidlertid paa et Stykke Papir K.'s Navn og Adresse og med dette gik B. nu atter til Politiet, der dermed endelig var kommen paa det rette Spor. K. blev straks eftersøgt, men kom ikke tilbage til Lejligheden — han havde straks lejet sig Værelse i et andet Kvarter. Han blev derefter eftersøgt paa Kontoret for Udbetaling af Arbejdsloshedsunderstøttelse, fordi Politiet af hans Hustru, hvem de havde truffet i Lejligheden, havde faaet at vide, at det var hans Hensigt at hæve et ham tilkommende Beløb der. Han kom imidlertid heller ikke herhen, og da Politiet derved fik sin Mistanke om, at han søgte at skjule sig, bekræftet, fik de atter fat paa Schulte og foreviste hende paany K.'s Billede, og nu genkendte hun med Sikkerhed K. som hendes Voldsmand. Herefter blev K.'s Lejlighed besat af Politiet.

K. var imidlertid, efterat Politiet første Gang havde været i Lejligheden og atter forladt samme, vendt tilbage til denne. Hans Hustru krævede nu en Forklaring af ham om Grunden til Politiets Besøg, og han udbød da »Ja, jeg har gjort det altsammen«. Derpaa ombyttede han den Hat, han bar, med en Arbejdskasket, der i høj Grad forandrede hans Udseende, og gik sin Vej, efterfulgt af Hustruen, der krævede nærmere Forklaring. De aftalte da senere paa Dagen at træffes i Hofgarden (Parken), hvilket skete, og da nu Konen paany trængte ind paa ham med Spørgsmaal om, hvad han havde ment med, at han havde »gjort det altsammen«, tilstod han pludselig, i et rivende Tempo og som værende under et stærkt Tryk, hele Rækken af sine Forbrydelser med Undtagelse af et Par enkelte, som han aabenbart har glemt, og med Tilføjelse af en, som han bevislig ikke har begaaet.

Hans Hustru, som blev fuldstændig ude af sig selv af Rædsel over disse Tilstaaelser og var tilbøjelig til at tro, at K. havde mistet sin Forstand, vedblev at foreholde ham, om det var rigtigt, hvad han sagde, og spurgte ham særlig, om det virkelig var ham, der havde begaaet Børnemordene, hvilket han atter og atter bekræftede. Sluttelig fortrød K. imidlertid sin Aabenhjærtighed, idet han i en ganske forandret, yderst truende Tone pludselig udtalte til Hustruen: »Nu har jeg begaaet en stor Dumhed — bare jeg ikke havde sagt noget — hvis Du forraader mig, *slaar jeg ogsaa Dig ihjel*«. Han havde, da han sagde disse Ord, efter Hustruens Udsagn et saa vildt og forfærdeligt Udtryk i Ansigtet, at hun aldrig mindedes at have set noget lignende.

K. faldt dog atter til Ro og søgte ogsaa at berolige sin Hustru, der talte om, at hun vilde begaa Selvmord, og foreslog ham at gøre det samme. Han sagde til hende, at han vilde flygte, arbejde nogle faa Dage hvert Sted og saaledes ved stadig at skifte Opholdssted undgaa Politiets Efterstræbelser. De spiste sluttelig til Aften sammen paa en Kafé, K. fortærede sin Portion til sidste Bid, medens hans Hustru i sin Sindsbevægelse intet kunde spise, hvorpaa K. ogsaa fortærede hendes Portion (!).

Sluttelig skiltes de med den Aftale at mødes næste Dag d. 24. Maj 1930 Kl. 3 Eftmd. paa et nærmere aftalt Sted. K. gik til sit nye Logis, som han havde holdt hemmelig ogsaa for sin Hustru, hun gik til sit Hjem, hvor hun straks blev taget af Politiet og bragt til Politikammeret. Her gik hun Punkt for Punkt overfor Politiet hele Mandens Tilstaaelse, og det blev aftalt, at hun efter den trufne Aftale skulde møde sin Mand, og at Politiet da skulde være til Stede.

K. tilbragte Natten med at drive rundt i Gaderne og sidde paa Bænkene i Anlæggene. Kl. 1 om Natten talte han med en Bekendt, hvem han fortalte om sin nær forestaaende Bortrejse. Iøvrigt var K. meget ordknap, Vidnet maatte hale hvert Ord ud af ham.

Til aftalt Tid og Sted — en Kirkeplads i Byen — mødtes K. og hans Hustru den følgende Dag. Politiet havde besat alle Tilgange, og idet Fru K. gik hen til sin Mand, satte et Par Opdagere sig i Bevægelse henimod ham. Han udbrød da: »Der kommer de allerede — jeg løber min Vej«. Hun sagde da til ham: »Det nytter ikke noget. Bliv her«. K. greb da i Lommen og fremtog 140 Rm., der tilhørte hans Hustru, men som han samme Dag havde hævet paa hendes Sparekassebog. K. gav Hustruen disse Penge med de Ord: »Her har Du Dine Penge tilbage«. I næste Øjeblik klappede Haandjærnene sammen om ham.

Paa Politikamret blev han pludselig og uformodet stillet overfor Gertrud Schulte, der fastholdt, at han var den rette Mand. K. blev da bleg som et Lig, og da vedkommende Politimand sagde til ham: »Naa Kürten — hvad siger De saa«, svarede han tonløst: »Ja, hvad er der mere at spørge om«.

Derpaa gentog han Punkt for Punkt den Tilstaaelse, han havde aflagt for sin Hustru, med de korrekte Tilføjelser og Rettelser.

At disse Tilstaaelser i deres endelige Form er rigtige, derom hersker der ingen Tvivl. Deres Rigdom paa Detailler, som ingen kunde vide uden Gerningsmanden, ja som Politiet tildels ikke engang selv kendte, men hvis Rigtighed senere konstateredes i alle Enkeltheder (som f. Eks. Sakse-spidsen i Tilfældet Nr. 2) udelukker, i Forbindelse med Morderbrevene og de Overfaldnes Genkendelse af K. som Voldsmanden enhver Tvivl. Kun én Gang under Forhørene fragik K. samtlige Tilstaaelser: det var, da Dommeren forlangte, at han skulde gentage dem i sin Hustrus Overværelse. Da erklærede han det altsammen for Løgn og i 3 Maaneder fastholdt han sin Nægtelse. Derefter faldt han sammen og gentog Punkt for Punkt alle sine Tilstaaelser for Forhørsdommeren, ligesom senere under Domsforhandlingen.

Nogen Vrede mod Hustruen, der havde forraadt ham, sporedes ikke hos ham. Tværtimod har han paa alle Maa-

der lagt en levende Interesse for Dagen for, at hendes Aabenbaringer kunde blive til hendes Fordel — han hævder, at den udsatte Belønning paa 15000 Rm. for hans Paagribelse rettelig bør tilfalde hende!

V

Grundlaget for Kürtens Abnormitet er utvivlsomt at søge i arvelig Belastning. Har Sønnen ikke arvet Faderens Drankertilbøjeligheder, har han til Gengæld arvet Faderens brutale og grusomme Tendenser — Tendenser, der i Forholdet til Moderen utvivlsomt har baaret Sadismens Præg — hans uligevægtige Sind og Storhedsfornemmelser. Om nogen »Prædestination« kan der dog ikke være Tale. Kürtens Søskende har jo haft samme Arvebetingelser som han: ingen af dem er dog blevet Sædelighedsforbrydere. En af Fader Kürtens Brødre er desuden gift med en Søster til Peters Moder, og i dette Ægteskab findes et talrigt Afkom, blandt hvilke ingen har vist Tilbøjeligheder som Peters.

Denne kan derfor ikke uden videre skyde sit Ansvar over paa »Arven« — hvad han iøvrigt heller ikke forsøgte — thi, som det hedder i en af de afgivne Lægeerklæringer: ingen har Ansvaret for det Arvegods, han modtager — enhver har Ansvaret for den Maade, hvorpaa han forvalter det. Og Peter har utvivlsomt et stort Ansvar netop paa dette Punkt.

Selvfølgelig maa et billigt Hensyn tages til de fortrykte og sørgelige Kaar, hans Barndom gav ham. Men atter maa der peges paa Peters Søskende, hvis Kaar har været de samme som hans. Ganske vist hævder Peter, at han som ældste Søn i særlig Grad var et Offer for Faderens Pirrelighed og Grusomhed, men om andet og mere end en Gradsforskel kan det næppe have drejet sig. Og dog er han den eneste, hos hvem denne skæbnesvangre Udvikling tager Fart. Hvad er Aarsagen?

Jeg tror, det er Kriminalisten Ferri, som et Sted har sagt, at en betydelig Intelligens som Regel er en Ulykke for den,

der lever i et Milieu, hvor der ingen Brug er for den. Det er muligt, at denne Sandhed i nogen Grad finder Anvendelse paa Peter. I hans ensomme, glædeløse Tilværelse, i hans alt overskyggende Rædsel for Faderen, har denne Intelligens hjulpet ham til at øse Glæder af hans eget Indre, hvori han har boret dybere og dybere. Og hvad sprang frem? Grusomhedstrangen — denne Drift, som hos hans Søkende har faaet Lov til at ligge ubrugt hen, har Drengen ikke blot opdaget hos sig selv, men udnyttet den og brugt dens Ild til allerede i sin tidligste Alder at smede de Vaaben, hvormed han senere skulde forfærde Menneskeheden.

Dyremishandlingerne er det første Udslag af denne Trang, men snart gøres Skridtet videre til Kammeraterne. Hvad betyder de nemlig for ham? Hurtigt har hans Intelligens givet ham Følelsen af, at han — skønt udvortes set ringere end de — aandelig set var dem langt overlegen: han taler ofte om sine »dumme« Skolekammerater, der intet forstod og intet vilde være med til af, hvad Peter foreslog, men kun saå ned paa ham. Derved uddybedes Skellet mellem ham og alle de andre: hans Selvfølelse paa den ene Side, hans Menneskeforagt paa den anden skyder stærke Skud. Skulde »de andre« være bedre værd end at tjene hans Lyster, være for gode til at puffes i Rhinen, medens han selv staar paa Bredden og fryder sig over deres Dødskamp?

Saa indtræder i 11—12 Aars Alderen den Katastrofe, til hvilken Peter atter og atter overfor Lægerne kommer tilbage: hans gentagne natlige Indespærringer i den mørke Kælder. Han siger selv, at det er den eneste Gang i hans Liv, da han har følt virkelig Angst og Gru — *fra da af var Angstfølelsen udbrændt af hans Liv.*

Naar man betænker, at Kürten netop da havde det første Menneskeliv paa sin Samvittighed: Drengen, han puffede i Rhinen, og at Skæbnen havde villet, at netop han skulde være til Stede, da det gyselige Lig blev trukket op af Floden, forstaar man den Mørkerædhed, som han paa den

Tid led under, og som Opholdet i Kælderen skulde »kurere« ham for, og man kan tænke sig, lettere end man kan beskrive, hvilke Sjælekvaler dette Barn har lidt under dette Ophold. At han ikke er gaaet fra Forstanden, er næsten ubegribeligt, og at Rædslerne kan have udløst *hysteriske* Symptomer synes ubestrideligt. Og er dette rigtigt, saa er det ogsaa rigtigt, som Kürten hævder, at den, der gik ud af Kælderen, ikke var den samme, der gik derind: Angstfølelsen, Angstevennen var forsvundet, og i deres Sted var et nyt Sjæleelement, næsten et nyt Væsen, vokset frem: et Væsen med stenhaarde, kolde Ansigtstræk, en Melistofeles, hvem ingen Skyhed længere kan holde tilbage fra at følge sine Lyster til at ødelægge og gøre Fortræd, naar han deraf kan skænke et Nydelsens Bæger for sig selv — og snart efter følger hans første sadistiske Angreb paa en ung Pige¹⁾.

Kort efter begyndte Kürtens lange Fængsels- og Tugthusperiode, hvorunder hans Sjæleliv skyder en uhyggelig Vækst. Overalt er det hans udviklede Intelligens og hans derpaa beroende Selvfølelse, der bringer ham i Konflikt med de lokale Autoriteter. De stupide Fångevogtere ophidser ham — selv mod deres Vilje — ved deres Dumhed og Autoritetsvighed. Han forløber sig over for dem Gang paa Gang, faar dem paa Nakken, og Disciplinærstraffene hagler ned over ham: Sultestraf, mørk Arrest, haardt Natteleje, Paalægning af Lænker — hver for sig, eller flere eller alle

1) Kürten tillægger et Forhold, hvori han i en meget ung Alder (som 17aarig) kom til at staa til en langt ældre Enke, der efter hans Beskrivelse var udpræget Masochist, en ikke ringe Betydning i Henseende til hans egen sadistiske Udvikling. Da vedkommende forlængst er afgaaet ved Døden, kunde Forholdet ikke nærmere oplyses. Et Spørgsmaal er det dog, hvor meget der i deres gensidige Forhold skyldes hendes egne masochistiske Tendenser, hvor meget hendes Eftergivenhed over for K.s sadistiske. Under alle Omstændigheder er det et Faktum, at hun til Slut viste K. Døren, og at han stadig generede hende efter den Tid ved sin Paatrængenhed. Denne antog endog saadanne Former, at hun maatte anmelde K. til Politiet, og han blev i den Anledning for Hushfredskrænkelse og Trusler idomt Fængselsstraf.

i Forening. Kürten føler disse Straffe, disse Pinsler, som en Uret og en Forhaanelse — hvortil det ikke mindst bidrager, at han jævnlig af sine Foresatte brugtes overfor Besøgende af begge Køn som Demonstrationsobjekt: i al sin Fornedrelse præsenteredes han for dem som Typen paa en forhærdet, uforbederlig Fange, over for hvem kun Haardhed lader sig anvende.

Under slige Lidelser søger Kürten da paany Hjælp i sit eget Indre. Atter borer han i sin Sjæl for at søge Midlet til Lindring. Og nu opdager han en Evne hos sig selv, han ikke før har forstaaet at gøre Brug af: Evnen til billedskabende Fantasiivirksomhed. Ved Fantasiens Hjælp formaar han — som store Kunstnere — at fylde den skumle Straffecelle med Scener, Mennesker, Handlinger, Begivenheder, enkeltvis eller i hele Serier, med en saadan Kraft og Klarhed, med saa levende og stærke Farver, med saa skarpe Konturer, at de staar for hans indre Øje som virkelige Oplevelser, der næsten giver ham de samme Lyst- eller Ulystfølelser, Nydelser eller Kvaler som disse.

Denne Evne tager han nu i Brug. Ved Fantasiens Hjælp fremtryller han for sig selv blodige Syner, hvori han ser sine Plageaander lide alle Helvedes mest raffinerede Pinsler, sig selv hævet til al jordisk og himmelsk Herlighed som den, der hævner Uretten og sætter den virkelige Ret paa dens Plads. *Fra da af er Lidelserne ham kun et Middel til Nydelse*¹⁾, og det utrolige sker: han paadrager sig frivillig og med fuldt Forsæt stadig nye Disciplinærstraffe, for i Straffecellens Ensomhed ubundet at kunne give sin Fantasi Tøjlerne og hensætte sig i Henrykkelsestilstande, udsprungne af hans egen Martyrfølelse. Atter et udpræget hysterisk Træk.

1) »Jeg behøvede ikke, havde heller ingen Glæde af, som saa mange af mine Kammerater, at forestille mig nøgne Kvinder i alle Slags udfordrende Stillinger, for at skaffe mig sanselig Nydelse. Mine Hævnfantasier gav mig i saa Henseende alt, hvad jeg tilstræbte, og forskaffede mig langt intensivere Nydelser end de andres Billeder var i Stand til«. (Kürten).

Kürten erklærede selv med stor Aabenhed, at de Nydelser, han saaledes forskaffede sig, og som altid mundede ud i Sædudgydelse, har været skæbnesvangre for ham. »Jeg kunde have bekæmpet denne Fantasier verden« — siger han — »men jeg gjorde det ikke, fordi den forskaffede mig Nydelse. Derfor tager jeg mit fulde Ansvar.«

Kürten antyder her fuldstændig korrekt den *circulus vitiosus*, hvori han er hvirvlet ind. Hans Lidelser under Disciplinærstraffenes Tortur lindres og bliver til Nydelse ved Hjælp af hans Fantasier, der svælger i de indbildte Pinsler, han tilføjer andre. Men selv den stærkeste Fantasi behøver til sin Udfoldelse nye Indtryk — de gamle vil efterhaanden ligesom forbruges, slides op ved den ustandselig gentagne Reproduktion — fortæres af Fantasiens stadig flammende Baal. Lad være, at nye Forurettelser tildels kan bruges som nyt Ved: i Længden bliver det dog kun Gentagelser, og hvorfra skal han saa hente nyt Forbrændingsstof? Her er kun én Udvej: *Virkeligheden* — thi hvad er trods alt Fantasiens Verden mod Realiteternes? Hvad er de tænkte Kvaler, hvori hans Plageaander vrider sig, mod virkelige Kvaler? Hvad er Tanken om Blod mod Synet af Blod? Hos Kürten melder sig da under den stadige indre Forbrændingsproces efterhaanden en næsten vild Trang til at omsætte Fantasi til Virkelighed, se Kendsgerninger i Stedet for Hjerne-spind. Og en Konsekvens heraf er det, at denne blodtørstige Fantast benytter sine 3 Maaneders »Fængselsferie« i 1913 til ikke mindre end 5 Angreb med Økse mod Piger, han under sine Indbrud finder i deres Senge. Heldigvis mislykkes de fire ved, at der kom Folk til — det femte lykkedes kun alt for godt.

Under den kort derpaa følgende 6aarige Tugthusstraf har Kürten i disse Forsøg, dette Mord, haft solidere Stof til Brug for sine Fantasterier end forrige Gang. Og der er ingen Tvivl om, at han har brugt og forbrugt dem hertil. Thi her er en typisk Egenskab ved alle Kürtens Forbrydelser: de skaffer ham Nydelse i Gerningsøjeblikket, men fornyet.

Nydelse hver Gang han senere i Fantasien reproducerer dem, og hans Formaal med Gerningerne er hver Gang ikke blot den øjeblikkelige Nydelse, men Ønsket om derved at opsamle ligesom en Kapital, hvis Renter tillader ham naar som helst ved Fantasies Hjælp, blot ved paa ny at indfinde sig paa Gerningsstedet, ved at staa ved Ofrets Grav eller blot i Kraft af Erindringen om det passerede, at skaffe sig ny Nydelse. Saa vidt har hans Fantasiliv i Fængslet bragt ham! Og nu som da opbruges efterhaanden denne Kapital: Nydelsen bliver stadig mindre, efterhaanden som Indtrykkene slides — og da melder sig Trangen til paa ny at furnere sin Moloch med nye Ofre, nye Realiteter. For at afhjælpe denne Trang styrter han sig da ud i nye Forbrydelser, hvis Tempo efterhaanden forceres, vildere og vildere, indtil Enden.

Imidlertid foregaar der under den sidste lange Fængselsperiode ogsaa en modgaaende Udvikling hos Kürten: han ligesom vaagner op fra sin indbildte Verden for at tage aktiv Del i den virkelige og bliver (fra 1916) paa én Gang et nyttigt Medlem af Samfundet, d. v. s. det Samfund, han da tilhører, nemlig Tugthusets. Om nogen virkelig moralsk Opvaagning tør man dog ikke tale. Forklaringen er ganske simpelt den, at hans Straffetid i alt væsentligt falder sammen med Krigsperioden, i hvilken den almindelige Nød i Tyskland henimod Krigens Slutning ikke mindst kom til at gaa ud over Tugthusfangerne, der døde som Fluer af Sult og Elendighed. I denne Verden af Jammer, hvor Overfald, Drab og Mytteri hørte til Dagens Orden, befandt Kürten sig som en Fisk i Vandet. Her var Afløb for hans betændte Fantasi: han meldte sig til Tjeneste som Sygepasser, Ligbærer, Kadaverkarl o. l. og gør sig til en nyttig Mand for de til Fortvivlelse bragte Funktionærer, hvem han nu gik lige saa stærkt under Øjne, som han før havde ligget i Krig med dem, medens han samtidig stjal Brødet fra sine døende Kammerater og paadrog sig de Levendes Had i en Grad, som forklarer, at han for en Gangs Skyld gjorde sig

til Helt for en Fængselsbetjents Skyld: i og for sig var det jo ikke andet end Virkeliggørelsen af det andet Led i Kürtens Fantasi verden, det, hvori han saa sig selv som Retlens og Retfærdighedens Genopretter — det første Led, Rædslerne, gav jo Fængselslivet ham fuld Tilfredsstillelse for hver eneste Dag.

Alligevel er der Grund til at lægge Mærke til den Kovending, som Kürten her foretager. Det er *Dobbeltmennesket* Kürten, hans Dag- og Natside, der nu er ved at udvikle sig: Dagsiden vendt op imod Samfundet, tilsyneladende blank og ægte, og dog kun en Maske, et Skalkeskjul for Natmennesket Kürten, den virkelige Kürten, der higer efter Mord og Blod, Aadsler og Lig, Rædsler og Rædsels-scener.

Den fulde Udvikling naar denne Dobbelttilværelse i Samlivet med hans Hustru. Det var jo nemlig ikke saa, at »Idyllen i Altenburg« var uden Mislyd. Gang paa Gang indløb der her Klager fra Piger, som Kürten havde forgrebet sig paa og mishandlet, men til offentlige Skandaler naaede de dog ikke frem. Hans overbærende og velansete Hustru ordnede Sagerne i rette Tid ved at stille Klagerne tilfreds og faa dem til at tage Klagerne tilbage. Og utvivlsomt har det netop været disse Klager, der i den lille By, hvor alle kendte hinanden, ikke kunde undgaas, hvis Kürten vilde følge sine Lyster, i Forbindelse med hans Hustrus Bebrejdelser, der efterhaanden har gjort Kürten ked af at indaande Altenburgs Luft og givet ham Længslen efter den store By, hvor Kontrollen ikke kunde blive saa skarp, og Faren for Opdagelse var betydelig mindre.

Ogsaa i Düsseldorf fortsætter han sin Dobbelttilværelse. Om Dagen er han den paalidelige, støtte Arbejder i sin Fabrik, høflig og forekommende mod Kammerater som mod Foresatte, vel lidt og paaskønnet af alle, punktlig og nøjagtig, upaaklagelig i al sin Færd. I Huset, hvor han bor, nyder han det bedste Renommé som god og omsorgsfuld Ægte mand, aldrig beruset, aldrig støjende, altid venlig og imødekommende mod Naboer og andre Husbeboere. Dag

ud Dag ind ser de ham gaa til Fabriken om Morgen, og regelmæssig kommer han hjem efter Fyraften. Hvad ingen ved, er, at han de Nætter, hvor hans Hustru, der arbejdede i en Natbeværtning og skiftevis havde Dag- og Natarbejde, var paa Arbejde, gennemstrefede Byen som »Morderen fra Düsseldorf«, og hvad kun hans Hustru vidste, var, at han, naar han Søndag Eftermiddag i fuldt Puds til Husets Behag gik sin Spadseretur med hende, ofte førte hende hen til de Steder, hvor han havde sat sine natlige Bekendtskaber Stævne, og da forlod hende med eller uden nærmere Forklaring, medens — som hun selv siger — hele hans Optræden pludselig undergik en fuldstændig Forvandling fra den største Hensynsfuldhed til den vildeste Hidsighed, og hans Udseende skiftede fra et almindeligt, skikkeligt Menneske til et »Umenneske« — en »Djævel«.

Og dog blev denne grundhæderlige Kone, hvem han saaledes tilføjede de groveste Krænkelser, ved med at være hans Hustru. Klar som hun var over, at han bedrog hende paa det skændigste, anede hun intet om hans Natside — naar hun sent paa Natten kom hjem, laa han sovende de Retfærdiges Søvn i sin Seng — efter at have udført de forfærdeligste Forbrydelser faa Timer i Forvejen!

Først da Kürten var opdaget, og Politiet afventede hans Ankomst i hans Hjem — først da han brød sammen og før sin Hustru — det eneste Menneske, han virkelig havde Agtelse for — tilstod hele Rækken af sine Forbrydelser, først da forstod hun, sanseløs af Gru, hvilken Forbryder hun havde samlevet med, og da fik hun ham at se for første Gang i al hans Forfærdelighed, idet han med et Udtryk endnu vildere end noget, hun før havde set, hviskede hende ind i Ansigtet: »Jeg slaar dig ihjel, hvis du siger det til noget Menneske.«

Sadisten Kürten, Massemorderen Kürten — er det andet end Udtryk for den ene Side af *Dobbeltmennesket* Kürten, *Hysterikeren* Kürten, *Fantasten* Kürten, der i sine Bloddrømme ser sig selv som Verdens øverste Herre, hvem

Skønnet over godt og ondt, Retten over Liv og Død tilkommer, Gud og Djævel paa én Gang, vidunderlig, uopnaaelig, størst af alle Mennesker? Vi kommer tilbage hertil i det følgende Afsnit. Men lyser alt det samme ikke ud af, hvad Kürten har forklaret om de Tanker, der mod Slutningen af hans Løbebane stærkest opfyldte ham: Tanken om den »Knaldeseffekt«, hvormed han vilde slutte?

Han, som jævnlig roede i Baad paa Rhinen, har ofte under eller i Nærheden af den store Bro, der ved Düsseldorf fører over Floden, spekuleret paa, at han kunde aabne et eller andet Hulrum i den store Midtpille, fylde den med Sprængstof, sætte en lang Lunte til og saa rø af Sted, saa langt bort, at Mistanken ikke kunde falde paa ham, og dog nær nok til, at han kunde se og følge Katastrofen. Den skulde indtræffe en Søndag Eftermiddag, naar Broen var propfuld af Spaserende, Spørvogne, Biler og al Slags Færdsel. Saa vilde han tænde Luntten og sprænge Broen i Luften. Det forfærdelige Kaos af sprængte Brodele, nedstyrtende Mennesker og Køretøjer, de Druknedes Raab og Jamren, Synet af Mennesker, der reves bort af Strømmen, kæmpende mod den eller med hinanden — alt dette, tænkte han sig, vilde fylde ham med en overmenneskelig Fryd og Nydelse!

Midt under alt dette vilde Kürten komme sejlene i sin Baad til Ulykkesstedet og udfolde Vidundere af Mod og Offerberedthed for at redde saa mange som muligt. Han vilde blive saaret, haardt saaret, omtrent dræbt under sit Redningsarbejde, Blødet vilde strømme af hans Saar, men hans Navn vilde komme i alle Blade, Damer vilde sende Masser af Blomster til hans Sygeseng, en Procession vilde defilere forbi den, Borgmesteren holde Tale paa Torvet til hans Pris, og han vilde blive udnævnt til Æresborger i Düsseldorf!

Paa samme Maade har han vaagen drømt om, at det var ham, der fangede Düsseldorfmorderen (!) og herfor, blødende af mange Saar, blev Genstand for Æresbevisninger af enestaaende Art.

Og endnu en Drøm bærer Kürten i sit Hjerte: Kürten »glæder sig« til sin egen Henrettelse.

Han er fuldt og fast overtydet om, at han, staaende under Guillotinen, ja i selve det Øjeblik, Faldøksen suser ned mod hans Nakke, vil opnaa et Maksimum af sanselig Henrykkelse — en Ejaculation saa nydelsesrig, at den er hele Livet — og Døden værd! Og han tilføjer beskedent: »maaske vil der ogsaa mellem Tilskuerne være en og anden, hvem min Død og Synet af Blodstrømmen, der i en stor Bue staar ud af min overskaarne Nakke, vil give en lignende Tilfredsstillelse«.

Rædsel nærer han ikke for dette Tilintetgørelsens Øjeblik. »Saa ofte og saa længe har jeg i mine Drømme tænkt mig ind i den hele Situation, at den umulig i Virkeligheden kan komme til at indeholde noget uventet eller overraskende for mig«.

Ogsaa Tanken om Lægernes Undersøgelse af hans afhuggede Hoved og øvrige afsjælede Legeme efter Henrettelsen optager ham stærkt og fylder ham med Glæde og Stolthed. Det er, som om han venter at selve Sønderdelingen af hans Krop under Lægernes Knive paa en eller anden mirakuløs Maade vil volde hans Sjæl en sanselig Tilfredsstillelse! Samtidig søger han dog ogsaa at gøre en Slags Forretning ud af det: paa Hospitalet har han forhørt sig, om der kan ydes noget kontant Vederlag for saaledes at stille sin Person til Lægernes Disposition. Det er i saa Fald hans Ønske, at Beløbet skal udbetales Gertrud Schulte som Erstatning for de Lidelser, han har forvoldt hende, og være hende en Trøst i hendes Alderdom!

Man kan mulig finde et vist forsonende Moment i dette sidste og fortolke det som et Udslag af *Anger*. Det er imidlertid ikke saaledes at forstaa. K. har Gang paa Gang nægtet, at han følte nogen egentlig Anger over sine Gerninger, forsaavidt som deri skulde ligge, at han vilde og kunde have handlet anderledes end sket. Dette, siger han selv, er ikke saa: »jeg har i hvert enkelt Tilfælde handlet saaledes, som

jeg i Kraft af min Individualitet maatte og skulde«. Og han tilføjer: »Hvis de slap mig ud i dette Øjeblik, vilde jeg utvivlsomt før eller senere begaa ganske de samme Forbrydelser, som jeg har gjort mig skyldig i«. »En anden Sag er — siger han —, at jeg har uendelig ondt af de stakkels Væsner, som det er gaaet ud over, navnlig Børnene og dem, der endnu maa lide under mine Gerningers Følger. De var jo saa ganske uskyldige«. Det er denne Følelse, som K., der jo ikke i og for sig er noget ondt Menneske — hans Hustru skildrer ham som yderst sentimental og medfølelsende med andre — nærer over for et Offer som Schulte. Nogen Slags Skylderkendelse over for hende saa lidt som over for nogen anden bærer K. derimod utvivlsomt ikke i sit Hjærte. Han er som Soldaten, der maa dræbe — det er hans Ret og hans Pligt, hvor ondt det end bagefter gør ham, at han har voldt Fortræd.

VI.

Kürten blev under Sagen underkastet mental Observation af ikke mindre end 6 Psykiatere. Først af Fængselslægen, Professor *Berg*, derefter af Professor i Psykiatri *Sioli*, Düsseldorf, tillige med hans to Overlæger, af Professor *Raeter*, Lederen af den store Sindsygeanstalt Bedburg-Hau, Cleve, og endelig — paa Anledning af Forsvareren — af Professor *Hübner*, Bonn. De 4 Professorer afgav for Retten deres Responsa i længere Foredrag og maatte derefter gennemgaa en Krydsild af Spørgsmaal, stillet dels af den dygtige og sympatiske Forsvarer, Dr. *Wehner*, dels af Anklagemyndighedens Repræsentanter, Overstatsadvokat *Eich* og Statsadvokat *Jansen*.

Ikke blot de mundtlige Responsa var af Interesse for enhver, der søgte at faa Klarhed over Kürtens Psykologi: Professorerne *Sioli*, *Raeter* og *Hübner* havde yderligere afgivet voluminøse skriftlige Erklæringer, hver paa 2—300 Foliosider, der var rene Guldgruber i saa Henseende, idet de ikke blot indeholdt de Sagkyndiges retsmedicinske Præ-

mitter og Konklusioner, men tillige stenografiske Referater af Samtaler, der maa have været Dage, med Kürten, som under disse har udtalt sig med stadig større Aabenhed om sig selv og sit Sjæleliv. Det er fra disse Referater, at Størstedelen af de tidligere nævnte personlige Udtalelser fra Kürten stammer.

Af stor Vægt var endelig Undersøgelsesdommeren, Landsretsdommer *Hertels* Udtalelser under Retsforhandlingerne, idet de gengav den Opfattelse, Dommeren under Forhørene havde faaet af Tiltalte, og i saa Henseende har Præget baade af fin, psykologisk Sans og Medfølelse med Mennesket Kürten.

De Spørgsmaal, der var stillet de Sagkyndige, gik i Overensstemmelse med den gældende tyske Straffelov ud paa, om Kürten led af nogen Sindssygdом eller Sindssvaghed, der kunde antages at udelukke hans fri Viljebestemmelse, eller om han i Gerningens Øjeblik havde været bevidstløs. Om der forelaa, hvad vi kalder formindsket Tilregnelighed, spurgtes ikke, da tysk Ret ikke i Principet anerkender dette Begreb og altsaa stiller Sagkundskaben over for et absolut Enten—Eller.

De Sagkyndige *benægtede* alle og hver for sig de stillede Spørgsmaal, og hermed var Kürtens fulde Ansvar givet.

Med stor Styrke afviste Psykiaterne den Betragtning, at man af selve Gerningernes Monstrøsitet skulde kunne drage nogen Slutning med Hensyn til Gerningsmandens sjælelige Abnormitet. Skulde en saadan antages, maatte dennes egen aandelige Tilstand indicere det.

Man anerkendte i saa Henseende Kürtens arvelige Belastning saavel som de yderst uheldige Kaar, hvorunder han var opdraget. Men til Konstatering af Sindsygdом eller Bevidstløshed foreslog disse Momenter ikke.

Anklagedes Storhedsfornemmelser og overdrevne Selvfølelse, hans Egocentricitet og Følesløshed over for andre Mennesker foreslog heller ikke hertil. Storhedsforestillinger i en eller anden Form er meget hyppig forekommende Bestanddele af det menneskelige Bevidsthedsliv, ikke mindst

hos Personer, der lever under uheldige og fortrykte Kaar, og en hensynsløs Egoisme er et Særkende i hvert Fald for de allerfleste Forbrydere. Samfundet maa kræve, at disse Forestillinger, selv om de natrlogvis maa erkendes at være i højeste Grad af motyvonnende Art, mødes med de fornødne Hemningsforestillinger, der normalt ogsaa er i Stand til at holde dem inden for rimelige Grænser, naar ikke særlige, sygelige Tilstande gør sig gældende og betager Hemningerne deres normale Kraft.

Har saadanne sygelige Tilstande foreligget hos Kürten?

Meget indgaaende behandler Lægerne her Kürtens Hævntanker og krænkede Retfærdighedsfølelse, saaledes som han har omtalt dem under Observationerne for de Sagkyndige. Kürten følte sig kaldet til at »hævne og sone« saa meget, han kunde overkomme, af den Uret, som var begaaet først og fremmest mod ham selv, men dernæst ogsaa mod utallige andre uheldigt og ulykkeligt stillede Mennesker, som pintes og led under de heldigere stilledes Overgreb. Hver Gang han forgreb sig paa et af sine uskyldige Ofre, var den Tanke levende hos ham, at dette uskyldige Blod vilde komme over hans Plageaanders Hoved — jo mere saadant Blod, der flød, desto ulideligere vilde deres Lod blive, og fra hans egne Plageaander vilde Pinslerne brede sig videre til alle Plageaander i Verden. Guds Opgave — Kürten hævder, at han fuldt og fast tror paa Gud — er at være Retfærdighedens »Fordeler« paa Jorden og derved formindske Urettens Magt og Herredømme. Men Gud kan gøre andre Mennesker til sine Redskaber ved dette Værk, og til at være et saadant Redskab følte Kürten sig kaldet.

Det er imidlertid et Spørgsmaal — siger Lægerne — om man overhovedet skal tro paa denne Kürtens unægtelig noget »sindssyge« Teori. Det maa i hvert Fald fastslaaes, at dens Fremsættelse og nærmere Udvikling fra Kürtens Side er knyttet til et Tidspunkt, hvor han endnu ikke havde villet erkende, at hans Ugerninger skyldtes kønslige Drifter, og at han, da denne Tilstaaelse var afgivet, i stadig mere og mere svævende Udtryk ligesom søgte at komme

bort fra sin tidligere »Teori«, selv om han aldrig helt har opgivet den: selv under Domsforhandlingen fastholdt han den, om end nærmest i Forbigaaende.

Lægerne akcepterer den da i og for sig ogsaa, men rigtig nok kun som en Slags *Undskyldning*, Kürten giver for sig selv og sine Forbrydelser, og som kort og godt kan formuleres saaledes: Jeg har lidt saa megen Uret i mit Liv — jeg tager mig derfor Forlov til ogsaa at gøre Uret mod andre.

I denne Skikkelse er Forestillingen ikke synderlig forskellig fra de Idéer, som besjæler mangfoldige Kværuanter, og som hos intelligente Forbrydere næsten er normal. Det er dog et Spørgsmaal, om Lægernes naturlige Trang til at skabe klare Linjer ikke her faar dem til i nogen Grad at glemme, at man bevæger sig langt nede i det helt eller halvt ubevidste Sjælelivs Mørke — og Tusmørke — paa hele dette Omraade. Mon ikke Sandheden skulde være den, at Kürten, naar den erotisk betingede Blodtørst kom over ham, gennem en meget nærliggende Idéassosiation har knyttet den til sine tidligere Fængselsfantasier, der jo netop nøje var knyttet til Hævntanker, krænket Retfærdighedsfølelse og »Soningsidéer«, og i sin lidenskabelige Ophidselse til en vis Grad har forvekslet disse Forestillinger, som jo den Gang var i Stand til at skaffe ham Nydelse, med de rent sadistisk prægede Lyster, som nu besjælede ham? Der foreligger i saa Fald kun en Bekræftelse af den hyppig forekommende psykiske Ejendommelighed, at parallelt løbende Aarsagsrækker, der hver for sig er i Stand til at fremkalde samme Virkning, identificeres, eller om man vil: der foreligger — bevidst eller ubevidst — en Overspringelse af et Led i Aarsagsrækken: Hævnfantasierne, som skabte Blodlysten, som atter skaber Forbrydelserne, opfattes som den egentlige og direkte Aarsag til selve disse.

Et Bevis paa, at Kürten, ikke som en Undskyldning, men i fuldkommen god Tro, i Hævnfantasierne har set Aarsagen til Forbrydelserne, faar man gennem Kürtens Fortælling

om, hvorledes han en Dag, da han stod ved Christine Kleins Grav, tydelig syntes at høre Barnet tale til sig fra Graven og sige ham, at nu var han paa den rette Vej, nu skulde han blot blive ved at myrde — derved tjente han Retfærdighedens Sag! — Den rette Sammenhæng er antagelig, at her ved Graven har Erindringerne og Kürtens skabende Fantasi kaldt Blodlysten lysvaagen frem hos ham — men dennes indgroede Sammenhæng med Hævntankerne gør, at det er disse, der bliver saa levende hos ham, at han hører dem omsat i menneskelige Stemmer og Ordre, medens den egentlige *causa efficiens* hertil slet ikke bliver ham bevidst.

Det forekommer mig, at man ved saaledes direkte — om end gennem en Række Aarsagsled — at knytte ogsaa Kürtens Ugeringer til hans Fængselsfantasier faar et Glimt af Forstaaelse af hans Forbrydelsers organiske Sammenhæng med hans egne Lidelser, medens den lægelige Forklaring til en vis Grad gør Kürten Uret og iøvrigt kommer i Strid med, hvad Lægerne selv stærkt fremhæver som deres Indtryk, at man kan stole paa, hvad Kürten udsiger om sig selv: i saa Henseende hverken lyver eller pynter han.

Lægerne gjorde sig megen Umage for at faa Kürten til at udtale sig nærmere om den »Stemme«, han saaledes vilde have hørt ved Graven, for at bringe paa det Rene, om det skulde dreje sig om egentlige Hallucinationer. De kom her til et negativt Resultat: intet Øjeblik havde Kürten troet, at det drejede sig om en virkelig Stemme — altsaa en udefra kommende Indvirkning paa hans Høreorganer. Han var ganske paa det rene med, at det var hans eget Jeg, der »talte« inden i ham, og hans egen Fantasi, der omskabte hans indre levende Tanke til et bestemt Menneskes Røst. Og paa det direkte Spørgsmaal, om han aldrig havde hørt eller fornemmet Gud selv som den, der beordrede ham til at foretage hans »Retfærdighedshandlinger«, svarede han bestemt, næsten indigneret: Nej.

Ogsaa med Kürtens Drømme — ikke i vaagen, men i

sovende Tilstand -- beskæftigede Observanterne sig, men heller ikke her finder de Holdepunkter for Antagelsen af sjælelige Abnormtilstande. Kürten havde efter sin Forklaring mange og stærke Drømme, der saa godt som altid drejede sig om Voldshandlinger og Blodsudgydelser, men noget »Dobbeltliv« kunde ikke spores som Resultat af slige Drømme. Selv hvor de drejer sig om saa fantastiske Emner som Udflugter til Mars og Venus, var Summen af dem kun, at Kürten fik Lejlighed til at myrde de ulykkelige Beboere af disse Planeter i Tusindvis — heldigvis var de saa smaa og svage, at Kürten havde frit Spil med dem.

At Kürten paa et vist Tidspunkt af sit Liv, nemlig under sit første Tugthusophold, har lidt under en virkelig Sindssygdomsform, nemlig en Fængselspsykose, bestrides ikke af Lægerne: Kürten forestillede sig, at han var en Silkeorm, der ved at »spinde« sig ind i, og omvikle sig med, de Silkestoffer, hvormed han da var beskæftiget, var i Stand til ganske at isolere sig fra Omverdenen. Betydning tillægger de imidlertid ikke denne hurtigt forløbende Psykose. Nogen Periodicitet i hans Forbrydelsesserier lader sig ikke paavise, og da Kürten legemlig er sund og rask i enhver Henseende, og Tanken om en traumatisk Neurose, hidrørende fra et Fald, hvorved han forslog sit Hoved under Opholdet i Altenburg, maa afvises, samt da endelig Kürtens sadistiske Perversitet vel *kvantitativt* er mere dybt- og vidtgaende end i tidligere paaviste Tilfælde, men *kvalitativt* ikke er væsensforskellig fra saadanne, slutter Observationerne som nævnt alle med at besvare Spørgsmaalet om Tilstedeværelsen af en Sindssygdom, eller hvad dermed maa stilles i Klasse, benægtende.

Det samme gjaldt selvfølgelig Spørgsmaalet om *Bevidstløshed* i Gerningsøjeblikket. Kürtens Erindringer indtil de mindste Enkeltheder om Forløbet af hver enkelt af hans Forbrydelser var tilstrækkeligt Bevis for det modsatte. Og ganske paa samme Maade besvaredes det under Retsforhandlingerne ofte berørte Spørgsmaal, om han kunde an-

tages at have handlet under en *nimodstaaelig indre Tvang*: den Omsigt, hvormed Kürten forberedte sine Angreb, valgte sine Ofre saa vel som Tid og Sted for Forbrydelsens Udførelse, den Aarvaagenhed, han herunder lagde for Dagen, den Raadsnarhed, hvormed han, naar et Faremoment dukkede op, opgav sit Forehavende, og endelig den Snildhed, hvormed han salverede sin egen Person, var lige saa mange afgørende Beviser mod, at han havde handlet under en indre Tvangssituation.

Til disse negative Konklusioner føjede alene Hübner den positive: *Kürten er Psykopat*. Da Begrebet ikke er anerkendt som værende af Betydning for Tilregnelighedsspørgsmaalet efter tysk Ret, er Professorens Dokumentation paa dette Punkt ikke synderlig dybtgaaende, og under Domsforhandlingen diskuteredes det slet ikke. I sin Erklæring henviser han imidlertid til de talrige Symptomer af *hysterisk Art*, som Kürtens Psyke udviser, til hans Egocentricitet, Eksplosivitet, arvelige Belastning og den unaturlige Retning, hans Kønndrift paa dette Grundlag havde taget¹⁾.

Det efter disse Erklæringer eneste tilbageblivende psykiske Moment af Interesse var af juridisk Art: kunde det antages, at Kürten havde begaaet sine Forbrydelser med *Overlæg*, og at disse følgelig faldt ind under Straffelovens strengeste Mordparagraf.

Herom stod der en haard Strid mellem Anklagens Repræsentanter og Forsvareren. De første henviste med Styrke til alle de nys anførte Momenter, der lige saa afgjort som de taler imod, at der i Gerningsøjeblikket har foreligget indre Tvang, taler for, at der har foreligget et forud fattet Forsæt, en *Plan*, og at Forbrydelsen fra først til sidst har været en Gennemførelse af denne Plan. — Fra Forsvarets Side hævdedes det, at netop den desperate Voldsomhed og Lidenskabelighed, hvoraf alle Kürtens Forbrydelser er præget,

1) Professor Hübner har under Udarbejdelse en større Afhandling om Kürtens Psykologi. Afhandlingen kan sikkert paaregne den største Interesse.

klart viser, at Gerningsmanden i Gerningsøjeblikket har befundet sig i en grænseløs Ophidselsestilstand, og at det herefter er ganske uden Betydning, hvilke Planer han har lagt før Forbrydelsens Udførelse, og hvilken Omsigt han har vist efter dens Udførelse.

Heri har Forsvareren naturligvis i og for sig Ret. Man kan endog med Føje gaa endnu et Skridt videre og hævde, at ligesaa tvivlsomt som det er, om K. i noget Tilfælde har *myrdet* med *Overlæg*, lige saa tvivlsomt kan det siges at være, om han, i hvert Fald i flere af Forsøgstilfældene, er gaaet til Gerningen med et fast og ubetinget *Drabsforsæt*. Han kunde jo aldrig med Sikkerhed forud vide, hvornaar Ejaculationen vilde foregaa hos ham, og heraf, heraf alene, afhang det, om han vilde blive staaende ved nogle ubetydelige Voldshandlinger eller gaa videre med disse, lige indtil Drab. Mishandlingernes Art og Omfang viser i de fuldbyrdede Tilfælde kun, hvor let eller hvor vanskeligt det har været for ham at opnaa fuld kønslig Tilfredsstillelse i det enkelte Tilfælde, og forsaavidt han har haft Forsæt til at opnaa denne, kan man vel sige, at han har akcepteret Ofrets Død som et efter Omstændighederne uundgaaeligt Middel hertil — men ikke, at han med *Overlæg* har hidført Døden. Selve den erotiske Spænding maa, som af Forsvareren paapeget, udelukke dette. Og forsaavidt Forsøgene angaar, har han overhovedet i flere Tilfælde kun handlet med Forsæt til Angreb, men noget Drabsforsæt bliver der i disse Tilfælde ikke Plads for, thi hverken som principal eller akcessorisk Følge har Døden været indbefattet under Forsættet (jfr. Tilfældene Nr. 2, 7 og 8).

Kürten gjorde da ogsaa selv paa et meget tidligt Stadium af Domsforhandlingen opmærksom paa, at det fra Politirapporten og Forhørene laante Udtryk, at K. var gaaet ud »for at finde et Offer« i og for sig var en Tilsnigelse, forsaavidt man deri uden videre lagde ind, at han var gaaet ud i Drabshensigt, end sige med *Overlæg* i saa Henseende. »Jeg gik aldrig ud for at slaa nogen ihjæl« — sagde han.

»Jeg gik ud for at skaffe mig kønslig Tilfredsstillelse paa min Maade. Om det skulde medføre et Menneskes Død eller ej, ahang af Omstændigheder, som jeg ikke var Herre over«.

Dommen antog i alle de under Anklagen medtagne Tilfælde baade Forsæt og Overlæg, og støttede det væsentlig paa, at den, der i Forvejen bevæbner sig paa den af K. benyttede Maade med livsfarlige Vaaben med et bestemt Formaal for Øje og derefter benytter Vaabnet i Formaalets Tjeneste paa en saadan Maade, at Døden enten *maa* indtræde eller *maa* regnes med som en særdeles nærliggende Mulighed, i enkelte Tilfælde endog i den udtalte Hensigt, at Døden *skal* indtræde (som i Tilfældene Goldhausen og Schulte), *maa* siges at handle baade med Dødsforsæt og Overlæg til Drab.

At Dommen i saa Henseende *reelt* set er rigtig, vil næppe kunne bestrides, men de fremsatte Indsigelsers *formelle* Berettigelse er ikke derved underkendt. Hvad der er underkendt er kun, at K.'s Skæbne gøres afhængig af juridiske Spidsfindigheder, men Kritikken bør da rettes mod Loven, der nøder til at regne med slige Spidsfindigheder, som ikke har nogen virkelig Betydning for selve Skyldspørgsmaalet. Man naar saaledes til at anse det for en Fordel, at vor nye Straffelov fritager Domstolene for paa dette Punkt at skulle drøfte og træffe Afgørelse om Subtiliteter som f. Eks. Begrebet »Overlæg«.

Det andet Punkt, hvor man fik Lejlighed til at glæde sig over vor nye Straffelov, var dennes Anerkendelse af Begrebet »Psykopater« med de vidtgaaende Konsekvenser heraf, der drages i Lovens §§ 17 og 70. De klare Linjer, som her findes for Behandlingen af Forbryderen som en Fjende, mod hvem Samfundet vel skal værges sig med saa virksomme Midler som muligt, men uden at behøve at tage Stilling til saa problematiske Ting som Brøde og Soning, Skyld og Gengældelse, gav i hvert Fald mig en vis Stolt-hedsfønnelse over, at vi i Danmark lever, eller i hvert

Fald vil komme til at leve i Realiteternes, ikke i filosofiske Abstraktioners Verden. At Tyskland snart vil gøre os Følgeskab i saa Henseende, kan næppe betvivles. Fuldbyrnelsen af K.'s Dødsdom vil — hvis den indtræder — antagelig snarere fremme end hemme denne Udvikling.